



CHIỀU TRÊN LÔI CŨ

C L O S E D

CHIỀU TRÊN LỐI CŨ

CLOSED

@TIEULUN 2023

4 - Closed

C1 : Mở đầu,

Ta biết ngày mai em có vợ,

Đi làm hai bữa, tối về thăm

cơm xong, chén nước chờ bên cạnh;

Em bé thằng con được mấy năm.

-Xuân diệu-

C2 : Cuộc đời anh giáo

Đôi ba câu thơ gửi chút tình mong nhớ, dăm ba gói bánh đạm bạc gửi tặng người tôi thương.

Ríu rít là những tiếng chim hân hoan. Mái nhà tranh còn đọng mùi đất ẩm phủ lên bởi những sợi rêu xanh mượt. Tại Hương mở mắt, mơ màng với đôi tay cầm chiếc đồng hồ cũ mà cha anh tặng hồi anh đậu đại học sư phạm năm tám mươi. Nheo mắt rời khỏi giường, anh giáo trẻ lê tấm thân mệt nhọc đến bên bờ sông rửa mặt. Ngày đầu đi dạy học ở cái xứ gạo trắng nước trong này, ai mà không hồi hộp bao giờ.

Vốn là người con sinh ra ở đất thủ đô, vậy mà anh sớm có những rung động với nơi chốn miền tây mộc mạc. Anh yêu cái hồn thơ ngây ngất, yêu cái vẻ đẹp trong veo của cần thơ, yêu mái nhà tranh, yêu dòng người lững lờ trôi theo dòng thời gian bất tận, cũng như cái cách cần thơ đem lại cho anh những cảm giác êm đềm không tên mỗi khi chiều buông chiếc bóng. Miền tây gọi cho anh cảm giác thân thương, một kiểu thân thương đến lạ lùng.

Người dân ở đây quý anh lắm, vì anh lịch sự, lễ phép, còn hiền lành, tuấn tú nữa. Con cái trong làng đều đi học ở căn chòi con con anh dựng cuối đường hẻm, nơi bóng râm của dàn hoa giấy phủ rộng khắp, cũng tiện anh đi qua lại phố ăn hàng mua miếng rau miếng cá ăn cho qua ngày. Mấy cô mấy bác hay gọi anh là cậu Hương, vì anh không thích người ta kêu anh bằng hai chữ «anh giáo», nghe xa cách với lạnh lùng quá.

Cũng năm năm mây rồi, anh miệt mài với nghề dạy học, anh chăm chút cho từng trang sách vở dù là nhỏ nhất nhất, mặc cho tiền dạy học có còn con như thế nào vì lũ trẻ đi học ở chỗ anh đều nghèo khó, ba má chúng nó cảm kích tấm chân tình của anh mà cho đi học, rồi sau có chút khăm khà mấy hôm lại phụ đỡ cho anh vài đồng.

Sống bằng nghề gõ đầu trẻ tuy khốn khó nhưng cũng thật vui, mấy đứa trẻ nít rất ngoan và tiếp thu nhanh, giờ mới là lúc anh được nhận vô dạy học ở trường tiểu học cách làng độ bốn cây số, mừng mà cũng cực.

6 - Closed

Duy chỉ có điều, sống hai mươi mấy năm hơn trên cuộc đời, dù đã đi qua một vài mối tình kỉ niệm, anh vẫn ở một mình, ít khi giao du hay qua lại với ai, mặc dù mấy cô thôn nữ ai cũng để ý tới anh mà lâu lâu tới đón đũa. Cũng lạ.

Lách ta lách tách, tí tách đã mưa. Tiết tháng bảy mưa hạ dứt quãng, chẳng dầm dề nhưng cũng chẳng thoáng qua, cứ rỉ rích suốt ngày. Anh rướn người nhìn trời xanh gọn gió, nặng trĩu âm u mà nhỏ giọt trên mái đầu.

Vội khoác cái áo mưa xám tro rồi leo lên cái xe đạp thống nhất xanh xanh như màu áo. Mới có bữa đầu thôi mà sao xui quá, anh nghĩ. Chực nhớ chưa có lót dạ chút gì, anh quẹo phải nơi hẻm ăn hàng rồi ngồi vào chỗ ngồi quen thuộc ở gánh hủ tiếu của chính Quốc, mỉm cười gọi to : » cho anh như cũ !»

Làm sao anh thành khách quen của cái quán hủ tiếu không mấy đông khách này, từ hồi anh mới chân ướt chân ráo vào miền tây.

Hôm ấy trời nóng như đổ lửa, xui rủi sao cha mẹ Hưởng lại đòi vào trong này xem tình hình thằng quý tử ăn ở ra sao. Vốn dĩ ở cái nơi có phần tồi tàn hơn ở phố thị, Hưởng vẫn lo được mấy món ăn đủ làm hài lòng hai đấng sinh thành.

Xe anh đang lăn bánh êm ru, một tiếng két chỏi tai của anh cũng làm vài ba con chích choè vội đập cánh bay mất. Một cậu thanh niên gầy gầy, hai bên tay xách hai túi đồ đã chùng tan tành, từng vụn thịt rải rác vì bị lũ chó gặm gần hết, mớ rau củ rơi rớt hết xuống bờ mương, còn em, người mơ màng nhắm mắt, độ nằm đó cũng chừng nửa canh giờ, miệng môi khô khốc, chắc là sốt cao. Anh giảo hót hoảng tập xe vào lề, cầm gi đông nước đưa vào vòm miệng, tay còn nhanh nhanh lau mồ hôi đang bết trên trán. Chị Liên đi ngang qua thấy thương thương nên cũng ghé vào cùng Hưởng đập xe rồi chị Hưởng đường đưa tới trạm xá, thế nhưng mới tới nơi lại lật đật chạy về vì phải lo giỗ ông bà.

Hưởng gượng lại, bỏ về cũng không được, tự dưng để người ta không biết ai thân thích ở lại một mình rằng kỳ, anh lại đem đồ ăn về, chừa phần một ít cháo rau rồi đi, ông bà kim chạp miệng, sao mà thằng con trai của hai người bao đồng quá vậy không biết.

Quốc dần dần mở mắt vì cơn đau nửa đầu hành hạ, trước đôi mắt là buồng trạm xá xây còn mới nguyên. Thằng nhỏ lật đật muốn bật dậy thì ngoài cửa có giọng nói lạ vọng vào.

«Cậu nằm đấy đi, tôi đưa cậu chút cháo, ăn để lót dạ rồi uống chút thuốc. Đốc tờ dặn là cậu còn yếu nên cứ ở lại đi, mai về cũng được».

«Người gì đâu mà tốt dữ !» - Cậu Quốc nghĩ thầm trong bụng.

Anh không quen khi bị người lạ nhìn chăm chặp một hồi lâu, lại giả đồ ho húng hắng để cậu trai nhỏ nhỏ kia liếc mắt sang nơi khác. Quốc có phần lúng túng, vội mở miệng.

«Dạ em cảm ơn. Mà anh trả hết tiền vậy phiền anh quá, anh cho em biết tên tuổi rồi chỗ anh ở đi, có gì em đem tiền qua trả».

Anh phát tay lại, mắt hiền hoà.

«Ui không sao, thuốc có một ít, không đáng là bao, cậu khách sáo làm gì».

«Nhưng mà»...

«Không sao».

«Cảm ơn anh ạ. Mà anh tên gì ?»

«Gọi tôi là Hưởng».

«Dạ cảm ơn anh Hưởng, em là Quốc. Em có bán hủ tiếu ở đầu làng, nhìn anh trông lạ lắm, chắc anh mới tới ha, có gì qua quán em để em đãi anh mấy

8 - Closed

tô coi như trả ơn». Đôi mắt em long lanh dịu dàng sáng trong, lại thêm cái nụ cười ngây ngô thật thà của người miền sông nước làm kẻ đối diện cũng phải xôn xang lạ thường.

Bước ra đáp chào anh cùng tô hủ tiếu thơm lừng là một cậu thanh niên thanh mảnh, tóc mái cắt tĩa gọn gàng, đôi mắt sáng như sao, từng ngón tay thon dài lay lay làm người bên này tỉnh cả người, chột ngưng cả dòng suy nghĩ mơn man của chính mình.

Quốc bảo : » bữa đầu anh đi dạy, em tặng anh tô này, coi như lộc đầu ngày anh ha !»

Anh triu mến vuốt ve đầu Quốc, vén vài sợi tóc mai đen nhánh mà đáp rằng : » cảm ơn Quốc ! Dăm ba bữa lại cho không anh tô hủ tiếu, tiền đâu em trả viện phí và sinh hoạt ? Ba má em còn bệnh, em có mình ênh, sáng bán hủ tiếu chiều tối mũi vô bệnh xá lo hai bác, nên em cứ lấy tiền, lấy cho anh vui, được không Quốc ?»

Quốc im lặng, môi cong dần khép như một đường chỉ, đỏ rần. Em chực trào nước nử : »có thêm mấy đồng cũng đã được gì đâu anh. Coi như em lấy thảo tích đức cho con cho cháu, chứ kiếp này em khổ quá anh ơi.»

Nói đoạn em vội chạy ù ra đón khách, bỏ mặc anh với tô hủ tiếu nguội ngắt. Vội húp sột soạt rồi cảm ơn Quốc, anh giáo trẻ lại dắt xe đạp đi bon bon trên con đường làng. Lúc cậu nhỏ chạy lại dọn đã thấy mấy tờ hai đồng kẹp bên dưới, tự dưng Quốc lại thấy mắc nợ người ta quá chừng trời.

Nắng sớm mai len lỏi qua từng kẽ lá, phủ trên mái đầu xanh những đốm sáng mập mờ.

C3 : Chính Quốc

Thơ anh phủ cái hồn em sao ngây ngất, đáng anh nhuộm sắc hồn em những u hoài.

Quái lạ, đã một tuần rồi kể từ hồi thằng Quốc gánh hàng hủ tiếu ở đầu ngõ. Hường chẳng biết kể từ bao giờ mình lại để ý tới người khác như thế. Anh đi đi lại lại sau vườn, hẳn là em đang bệnh, anh nghĩ, bởi Quốc có bao giờ biết tự lo cho nó đâu. Không suy tính nhiều, anh bút mấy ngọn hành lá với nắm gạo bỏ lon mà lao ù đến nhà của em - ngôi nhà đơn sơ mà phía trước cửa có bụi bìm bịp đang độ nở rộ ngời.

Vốn nhà có hai anh em, tuy nhiên con bé Huệ em gái ruột của Quốc bị bệnh máu trắng từ nhỏ, nhà vốn nghèo nay phải vắt kiệt sức của Quốc để lo cho em, nhưng rủi thay Huệ mất. Cha mẹ Chính Quốc từ đó sinh bệnh, nằm thoi thóp trên bệnh viện xã cầm chừng qua ngày. Em từ đó cũng trầm tính đi hẳn, đâm ra càng ngày ít nói, ít cười.

Con trai bấy giờ phải khuôn vác vai rộng chân dài nhưng Quốc lại mảnh khảnh gầy gộc, lại có khiếu nấu ăn đan vát. Quốc vay một ít từ bà con chòm xóm để bán món hủ tiếu này, người ta thương em cực khổ cũng ăn ủng hộ, mà sau lại do nhớ nhung hương vị nước lèo ngọt thanh đậm với cái sợi hủ tiếu dai dai với vài nhúm rau thơm từ vườn nhà em trồng, sạch sẽ, thơm tất, nhiều người ăn riết cũng quen, nên quán em không thiếu khách gần xa lai vãng. Vậy mà tiền em kiếm được cứ trôi vào thuốc men, em lại ngày càng còm cõi, thương đến nao lòng.

Gõ cửa độ năm bảy phút mà vẫn không thấy ai. Căn nhà tĩnh mịch như tờ, chỉ có tiếng kêu hừ hừ phát ra từ đầu giường phía bức tường đất dội thẳng vào hai bên màng nhĩ. Anh giật mình phá khoá chạy vô. Cậu trai trắng trẻo thường ngày hằn vết máu cùng những mảnh ve chai rải rác khắp nền xi măng khô cứng. Quốc nằm đó, mắt nhắm ghiền mà thở nặng nhọc cùng tiếng kêu cứu như thì thào.

10 - Closed

Mặc cho miệng chai đâm đau rát, Hương ôm chầm Quốc, đỡ em nằm lên chiếc giường tre rách nát, vội rót cho em ly nước rồi đưa em uống. Môi em khô khốc, đau đến đến đổ nước đến môi đã trôi hết cả ra tẩm thân nhầy nhụa vết máu khô, gương mặt nhờ làn nước mát mà giãn ra vài phần. Em dần nhắm mắt, ngủ im lìm trong lòng anh. Hương cõng em trên lưng, chạy ra tri hô mấy bác hàng xóm. Hên làm sao cũng nhờ người dưới này tính phóng khoáng dễ thương, thấy thằng Quốc máu me thoi thóp cũng thông tin cho mấy ông ba gác gần đó chở lên trạm xá đợi kịp thời chữa trị.

Trong cơn mê chập chờn, em thấy Hương đang lau mình cho em quá đổi ân cần. Đôi bàn tay ấy nhẹ nhẹ thoa thuốc, quần băng, rồi nhẹ nhẹ vỗ về cho giấc ngủ Quốc được sâu. Em an ổn nhắm mi mắt, trút hơi thở thật dài rồi chìm vào cơn mộng mị. Lát hồi, Hương ra bậu cửa mà gật gù ngủ mất. Lúc tỉnh giấc đã là sớm hôm sau.

Mấy cánh cò bay giữa trời hồng nhạt nắng.

C4 : Kỷ niệm

Có giọt lệ nào u buồn hơn trước thời khắc chia ly không hả em ?

Trăng đã lên quá ngọn tre, con đường làng còn vương thoang thoang mùi lúa phơi ban sáng. Vạn vật chìm vào cái tĩnh mịch của màn đêm, duy chỉ có phòng bệnh còn cái ánh sáng leo lắt của ánh đèn dầu hắt trên bóng dáng chàng trai trẻ gối đầu bên bệ cửa thiêu thiêu ngủ, cậu trai nhỏ nhẩn kia dần dần hồi tỉnh sau cơn đau đầu dai dẳng.

Mi mắt vội mở đã kịp nhìn thấy Hương ngồi gục bên bậu cửa, Quốc khẽ cựa mình, nhận ra chính em đã được người ta gột rửa, nghĩ đến mà xấu hổ. Quốc chậm chậm nhích đôi tay lại gần, lay lay vai anh, mặt hồng hồng kê tai gọi nhỏ : »anh ơi ! Dậy đi anh !«

Tuy đôi mắt đã díp lại nhưng cũng chỉ là chớp mắt cho qua, vậy nên lúc em cất tiếng gọi, chàng giáo viên trẻ liền mở mắt, nhìn thấy con người đối diện đã tỉnh mới mừng rỡ, hai hàm răng lộ ra ý cười, anh cúi đầu nắm vai Quốc nằm xuống giường bệnh mà hỏi : «Quốc còn đau không em ? Hay giờ dứt cho em miếng cháo nhé ?»

Quốc nhìn anh, ánh mắt không giấu nổi sự xúc động bởi những gì anh đang làm, mấy năm qua ba má chỉ nằm một chỗ tại bệnh viện xã, đơn côi một mình, có ai săn sóc em tới độ này bao giờ đâu mà biết.

«Sáng giờ em nằm như thế mà không ăn uống gì, độc tở bảo em bị thương nặng, tay với lưng đừng cử động nhiều, tầm một tuần rồi hẵng xuất viện».

«Nhưng mà ba má em ai lo ?»

«Em yên tâm, anh có nhờ chị Liên rồi, chị sẽ chăm sóc hai bác, chị cũng không nề hà gì đâu, có gì sau đó mình giúp chị lại là được. Xích lại đây, em há miệng ra đi».

12 - Closed

Muỗng cháo còn nóng hâm hấp, vị thanh đạm hoà lẫn với chút mặn mặn từ chà bông xé sợi, ăn vào ấm bụng thêm mấy phần. Suốt lúc bón cháo cho em, Hương đều thổi phù phù sợ người ta bỏng, nhìn hậu đậu mà đáng yêu gì đâu. Lát hồi khi trời đã nhá nhem, anh giáo xoa đầu em rồi vẫy tay chào tạm biệt.

Trở ra phía đầu giường, Quốc thở dài, em cũng có người em yêu đó chứ. Chỉ là cái người em thương, lại là một đứa con trai. Em là đồng bóng, thế nhưng lại bao phen kẻ đón người đưa. Người trai bội bạc năm nào nay đã dựng vợ gả chồng với người con gái khác, kẻ ấy mắng thẳng thừng vào mặt em vào ba năm trước, ấy là vào bữa cưới xin của hắn.

Pháo hoa đỏ thắm cùng tiếng nổ đi ùng nghe mà nẫu ruột, đoàn người đưa rước lùa là váy áo riu rít nói cười không ngớt, mà lòng em đã tỏ tường một nỗi, rằng trăng có tròn rồi sẽ khuyết, hoa thơm cách mấy cũng sẽ tàn. Người ta bảo tình đẹp là tình dang dở, mà anh đi theo người anh không nói nổi một tiếng chia ly.

Anh ta không ngừng liếc mắt, khinh khỉnh ngoái nhìn em trong lễ thành hôn, cho đến cuối buổi, anh ta kéo Quốc ra một góc rồi trách : »sao em còn tới đây ?«

Quốc nhìn anh, đáp bằng giọng ưu tư : »anh cưới vợ sao hồng nói, anh làm em buồn ghê nơi vậy đó«.

Anh ta nói rằng : »em nghĩ sao nghĩ, thời gian vừa qua hai đứa chỉ do nhất thời mà lệch lạc,

Em đừng hiểu lầm anh, cũng đừng tìm tới anh nữa. Vợ anh không thích, và cũng không muốn lại gần em đâu, cô sợ những người như em, bệnh hoạn, khác người, nên anh hẹn em ra đây coi như là lời từ biệt. Rồi sau này lúc em tìm được ý trung nhân, em sẽ hiểu được cho tâm tư của anh lúc bấy giờ.»

Tiếng lòng em như bị ai cầm lấy mà cắn nát, cắn đến từng mảnh vụn. Đôi chân em khuyu xuống, vành mắt chợt run run.

Em gào lên trong nước mắt : »anh không thương em thì chớ, hà có gì phải chăm lo quan tâm đến em, rồi đến cuối lại đẩy em ra tàn nhẫn như thế ? Anh coi em là gì, anh ba Phát ?»

Cậu Phát đứng đó, thờ ơ đến lạ. Rút điều thuốc lá trong túi áo, mời miếng lửa, phả nhẹ làn khói trắng làm cho Quốc phải ho khan, anh buông một từ : »em muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, còn anh chỉ xem hai đứa là bạn. Vậy thôi, anh đi».

Chính Quốc mở to đôi mắt tròn, gương mặt bỗng ráo hoảnh. Em cười, một nụ cười chua chát, hoá ra ba phát bấy lâu nay em thương đến trao cả tấm lòng, chỉ coi em như một người bạn, chẳng hơn chẳng kém. Em cầm tay hắn, hắn ta liền rút tay lại mà chùi bên mép áo.

Quốc ngớ ra. Ừ thì, còn là gì của nhau nữa hay sao mà níu với không kéo hả anh...

«Thôi thì một tiếng «bạn», em cũng muốn nói đôi ba câu với anh. Chúc anh với hồng hoa hạnh phúc, mau chóng có quý tử. Em về. Tạm biệt anh.»

Nói hồi em bước đi trong trưa hạ oi ả. Nước mắt hay mồ hôi trên mặt em cứ tuôn ra ào ạt.

Lần đầu tiên em khóc cho người em thương.

Ai mà không biết đồng bóng là sẽ bị khinh khi đâu anh.

Ai từng hôn nhẹ lên má, vuốt sợi tóc tơ rơi trên đỉnh đầu mà buông đôi ba câu hứa hẹn trăng hoa, ai cũng từng san sẻ mọi sự đời, mọi cái đau buồn bức bách khi em đang mặc cảm. Để rồi đến tận bây giờ, anh đem chuyện cũ đốt trụi ngõ tro tàn, thôi thì em cũng nên quên tất cả. Nhưng ngặt nỗi, dù em có cố cách mấy để quên đi mảnh tình đã cũ, em thấy vẫn đau quá ai ơi...

Hồi ức em vồn vện toàn, nay đứt đoạn cũng vì người vô tâm mà chồng chất..

C5 : Bội bạc ân oán đành thôi

Anh đi mấy đợt, em đợi mấy hồi.

Mái hiên rơi lộp độp bao tiếng mưa phùn. Trời hừng nắng rồi âm u đến lạ.

«Quốc, nói anh nghe sao em lại bị thương như thế ? Anh mà không tới thì em biết phải làm sao ?» Hường ngồi múc chén cháo trắng, tay rải thêm cộng hành mới lật sau vườn. Cháo thơm thơm hoà cái hăng hắc của hành lá, Quốc húp một hơi rồi cười hề hề.

«Tôi đó em định lấy mấy cái chai thủy tinh bỏ vô một góc đem bán, chớ ở nhà em cũng dư chai mất rồi. Mà không hiểu sao á, đang cầm mấy cái chai đem cất lại trượt cái văng dầu ăn hồi sáng em làm đổ trên sàn, hại em té rồi lúc đứng lên nhặt mảnh chai còn bị té thêm bận nữa, hồi đó cả miếng cả vụn đâm rất lưng với ngực, chân bị găm sâu miếng ve chai, đau quá biết nằm đó chớ sao giờ».

Hường xoa đầu Quốc, ngồi nhấp ngụm trà , được một hồi thì xin phép về để còn soạn bài cho lũ nhóc.

Thực ra Hường không hề hay biết, sau khi anh về, dặn dò Quốc vài câu chăm sóc sức khoẻ, em ngồi thụp xuống nền, khóc oà lên như một đứa trẻ. Em sao dám nói với người ta là em bị vây đánh, bị vũ nhục bởi đám bạn của cậu ba Phát vì xích mích với vợ mới của cậu lúc chị ấy mĩa mai em trước thanh thiên bạch nhật chớ ? Vả lại, em cũng hận, nếu em mà là con gái, em đẹp như mấy cô gánh lụa tơ tằm ở cái làng dệt bên kia nhánh sông bầu thì cậu Phát hồi đó liệu có nên duyên loan phượng với em không ?

Lệ tuôn thấm đầm chiếc áo em nhàu nhĩ, em rợn cả gai ốc hồi tưởng lại cái hôm định mệnh ấy. Một đám người xách lon chai đến nhà em, từng người thay phiên nhau đập từng thứ đồ rẻ bèo mà em tích góp mấy sáng nhịn ăn mới mua được. Khung ảnh của gia đình em cất nghiêm chỉnh giờ đây nằm chỏng chơ giữa những vệt màu loang lổ, từng vệt cắt cửa vào cánh tay đã xám ngoét vì bầm tím. Những nụ cười man rợ cùng từng đợt quất

mạnh vào cánh hông khiến em khuyu gối vì đau, những cú tát mạnh vào mặt văng cả đầu hoa cả mắt, nhìn đâu cũng chỉ thấy một màu mờ mịt.

Khóc toáng lên mong cầu được giải thoát, thế mà không một ai đến cứu em cả. Chính Quốc giầy giụa, miệng không ngừng thét gào kêu la trong vô vọng, bỗng chột miêng vài hồi thối bị lũ đực rửa nhét thẳng vào vòm họng. Em khóc rống lên, nhân chìm nổi oan thán vào đùng cú đập vào cơ thể yếu ớt. Chúng cứ đánh, cứ đâm, cho đến khi không còn nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của em bùng tỉnh.

Màn đêm lại chìm trong cái tĩnh mịch dịu dàng.

Đau đớn chất chồng, xương cốt rệu rã, gương mặt em bàng hoàng sòng soài trên nền đất đầy miếng chai ấy, tâm em chết lặng.

Hai tiếng cóc cóc cứ hoài dai dẳng trong giấc chiêm bao, em giật mình dụi mái đầu rối tung, mi mắt bỗng co rút lại. Cái cửa gỗ lỏng lẻo rung lên theo từng đợt gõ.

Trời sáng khi nào, chính em chẳng rõ nữa.

Chẳng lẽ, bọn chúng lại tới để cho em ăn đòn thêm lần nữa ? Không lẽ em lại phải đắm chìm vào những cơn đau, u hoài lấp kín đôi mắt trong veo đang nớp mình vì sợ hãi. Bỗng tiếng nói ấy, cái giọng của anh giáo Hưởng mới từ bắc vô mà, trầm trầm khàn khàn, anh gọi một tiếng Quốc ơi, hai tiếng Quốc à, em ở trong đó hay sao. Quốc nuốt nước bọt, chột nhận ra chính em đã ngủ tận hai ngày liền, miệng em khô khốc, em chẳng nói được gì sất.

16 - Closed

Ngộ nhờ anh tưởng em đi đâu mất, anh không gõ cửa, em không muốn mình chết ngay bây giờ, em còn cha mẹ, còn gánh hủ tiếu, còn nợ cả mối tình trai. Em cố gắng dùng hết sức bình sinh mà la ư ử trong vòm hòm, anh nghe tiếng người liền lập tức lao đến phá cả miếng cửa. Mừng kể đâu cho hết, cái lúc anh chạy vào kiếm, em an yên nhắm mắt ngủ vùi.

Kiếp này có trả bao nhiêu cũng chẳng trả hết món nợ ân tình này đâu, chính Quốc à.

C6 : (1) Tình vụng

Hẹn em

Cứ chiều chiều Hưởng lại ghé bệnh xá thăm Quốc để dắt em tản bộ sau mỗi hôm tan trường lớp, riết cũng thành quen. Với cả lại bác sĩ cũng bảo dẫn người bệnh ra ngoài để hít thở khí trời cho tâm tình thoải mái. Quả thực chưa được tuần hơn mà Quốc có thể tự mình đi đứng được, đã vậy một hai đòi trả ơn, dùng dằng đòi dắt anh đi chơi cho hết cái xóm nhỏ rồi mới cho anh về.

Anh chả biết vì sao anh lại muốn cùng cậu trai nhỏ nhẩn loanh quanh mấy lúc, chỉ là anh tự dưng thấy mến mến cậu chủ quán hủ tiếu mảnh mai. Cả xóm ai cũng nhẩn mặt với cái cảnh hai cậu trai một cao một thấp đạp xe san sát nhau cười đùa dưới ánh chiều tà bên dòng sông nở rộ hai hàng bông súng đỏ hồng hồng, nom hiền dịu lạ kỳ, bà con ai cũng chẹp miệng, chắc là hai cậu này thành tri kỉ cũng hồng chừng.

Quốc tựa đầu vào gốc me cạnh sông, ngắm nhìn hoàng hôn rơi rớt trên đôi vai em một màu vàng óng ả, đôi mắt trong veo ngắm nhìn con chuồn chuồn lướt trên nước, rồi lại thờ thẩn nhìn mấy mớ bèo trôi dạt đằng xa, lênh đênh, vô định. Chợt có bàn tay áp vào má em bịch nước sâm lạnh ngắt, anh giảo cười hề hề :

«Uống không ?»

Em ngẩng đầu lên cảm, cảm giác lạnh lạnh truyền đến tê tái cả mười đầu ngón tay. Hưởng lại cười, vu vơ đưa tay lên vuốt tóc em.

Đạo này anh hay vuốt tóc Quốc lắm, tóc chính Quốc rất mượt mà, cả gương mặt ngai ngùng của em khi được anh xoa đầu trìu mến như thế lại càng làm người đôi diện muốn chọc ghẹo thêm đôi chút.

18 - Closed

Nắng hoàng hôn rải rác lên làn da vài đường sẹo li ti nhưng lại ánh lên Quốc một nét đẹp lạ thường. Mỗi em cong, khoe mắt đỏ đỏ bắt nắng cũng cay cay. Con đau nhói nhói nhưng cũng làm em chột nẩy mình vì cái bóng lạnh lên vết thương còn đang kéo da non. Hường cầm tay em thối thối, triu mến ân cần hỏi Quốc, có đau không em.

Kể từ khoảnh khắc hai đôi người giao hoà cùng một lối, đôi tim chẳng hẹn mà đập liên hồi, giống hệt như hồi em mới tương tư anh phát vậy đó. Một cảm giác nhộn nhạo trong cõi lòng đôi bên, âm thầm điệp điệp.

Hường hằng một nhịp, đáy lòng nao nao. Lần đầu anh thấy có người trai xinh xắn đến vậy, Quốc đẹp dịu dàng e ấp, chẳng đến nổi nét liễu mày cong như mấy cô đào kép lâu lâu về làng, mà em toát ra sự nhu mì đỉnh đặc, làm cõi lòng ai vô cùng say đắm.

Anh gõ đầu mình một cái, tưởng như hoa mắt tới nơi. Ai đòi đàn ông con trai như anh lại để ý cậu trai khác như thế này đâu, nghe kì cục quá. Có gạt mớ tâm tư rồi như tờ vò ra khỏi óc, anh hỏi chính Quốc đủ thứ chuyện trên đời như đứa trẻ mới lên ba làm em tíu tít trả lời không ngớt. Tiếng cười trong chiều cũ cứ mãi vang vọng xa xăm theo đường mòn uơm nắng đến tận cuối đường trời.

Và cứ mỗi lần tan lớp, khi công trường làng dày đặc bóng con em ào ào chạy ra như bầy ong vỡ tổ, có một cậu trai bán hủ tiếu đứng chờ anh cùng con xe cũ kĩ màu xám tro ngóng đợi con xe thống nhất xanh xanh cót két ấy. Nay trà bánh, mai vài tép me rim đường, có đôi khi là cây cà rem cùng mấy bịch nước mát, Quốc cùng Hường chằm chập lẫn bánh cạnh bên nhau, tùm tùm cười trao mấy lời chọc ghẹo, có lúc là tâm tư trầm ấm. Sẽ có lúc người ta thấy người nọ vuốt ve tóc mái người kia, sẽ có lúc mấy em bé trong làng lại kháo nhau về anh giáo và cậu hủ tiếu sao mà tình tứ quá.

Thế rồi, cả làng đồn ầm ĩ lên rằng hai đứa là cái hạng lại cái mà đang độ yêu nhau thắm thiết. Cậu Quốc coi vậy mà ghê quá, chắc không có cô nào để ý nên cố tình đeo bám Hường đây mà, mà cậu Hường làm giáo viên mà hư hỏng quá đỗi, trái với quy luật con người như thế mà cũng tạo mối gian tình.

Từng câu nói khinh miệt cùng mấy cái trề môi của ba bà cô ngồi lê đôi mách bên quán đậu hũ mà không hề hay biết, phía bên kia con đường mới rải nhựa thơm nồng, có cậu trai nhỏ cầm mấy đồng bạc đang khóc rầm rức. Hèn chi mấy bữa nay quán em vắng khách, mấy người khách quen hay lui tới giờ cũng chẳng thấy tăm hơi, em hỏi thì cười trừ đi mất. Phải chăng hai từ «đồng tính» nghe sao quá dị thường, nên ai ai nói tới cũng đều nổi da gà da vịt. Đang định kiếm đậu hũ lót dạ buổi xế chiều để khỏi ăn cơm tối, em lại gặp chuyện không hay như thế.

Quốc sau cũng chả bận tâm, em cứ như vậy, làm một thằng bán hủ tiếu thất học bần hàn, tự sống một cuộc đời cô đơn, chẳng muốn người ta vì mình mà liên lụy. Cậu nhỏ ngậm ngùi chùi chùi nước mắt, bỏ mấy đồng vô túi quần rồi đạp xe đi mất. Phải rồi, em yêu đàn ông mà.

C7 : (2) Tình vụn

Trông trắng trắng chẳng chịu lời

«Nè Quốc ơi, mở cửa cho anh đi.»

Tại Hưởng cười khỏ, anh có biết gì cho cam, tự dung mấy tháng trời có Quốc đưa đón đăm quen, chiều nay theo lệ cũ lại lo nắm đầu xe chạy ra cười toe toét, mà có thấy ai đâu. Hót ha hót hải chạy về mới nghe được bác năm hàng xóm bảo rằng Quốc khóc một hồi trước đậu bìm bịp đó cậu giáo, xong nghe tiếng cậu í ới đầu ngõ thì chạy vô đóng cửa mất, định đưa cháu nó con cá nấu canh mà chuồn luôn rồi, tiếc hen.

Hưởng ngó người, anh híp híp mắt khó hiểu. Đạo này hai đứa cũng vui vẻ mà, đâu xích mích gì mà lại giận vu vơ quá thể.

Lạnh, cái lạnh thu giao nường theo nhánh mù u đập sầm sập vô bậc cửa. Quốc nép mình co ro dưới nền xi măng thấm dẫm những giọt lệ trào, im lìm bầu chặt bờ môi đến rỉ máu. Tiếng đập cửa cứ hoài vang vọng, mãi một hồi, lại trở nên lặng lẽ đau thương.

«Thôi, anh về, Quốc có giận anh cũng đừng giận lâu đó nha. Mai anh đợi Quốc, Quốc nhớ tới đón anh ở cổng trường làng nghe. Ngủ ngon.»

Quay đi với cánh tay đỏ hỏn, bóng trắng ngà ngà bao lấy Hưởng, cô liêu, tịch mịch đến nhường nào. Cánh sen tàn dưới cánh ruộng gần nương, tựa lòng anh cũng nghiêng nghiêng như con nước đổ..

Những buổi chiều làng hương luyến giờ đầu hiu chỉ còn bóng dáng một anh giáo bắc cao lêu nghêu chậm rãi lướt qua những nơi chốn quen thuộc, ngân nga mấy giọng điệu hò ơi ví dầu bằng cái giọng miền nam lớ ngớ.

Băng đi cũng hai ba tháng mất thôi..

C8 : (3) Tình

Buồn thiệt đó anh ơi,

Nhịp đời đã chớm hồi hả trên khắp nẻo đường xóm chợ. Sáng ra có mấy cô đạp xe chèo kéo khách vô quán làm đĩa xôi vò hay mấy chị đạp áo xinh xinh tay cầm vải lằm nhằm mấy con số đo mảnh quần, cúc nút. Từ tấm rèm bụi bặm ngó ra, mấy bà hàng rong ngồi chình ình ở ngoài cổng trường làng, tay bốc tay gói mấy bịch cóc ổi, miệng thoăn thoắt nói cười với mấy đám học trò ngồi ăn vặt, xa xa có tiếng la ó om sòm từ chợ huyện gần ấy, nhộn nhịp thật, bình dị thật.

Mưa thét gào trong nỗi bàng hoàng. Từng tiếng sấm đùng đùng nện thẳng sáng choang giữa từng đám mây đen trùng điệp. Cỏ cây hoa lá đắm mình trong dòng chảy mát lạnh, gió phát phơ quất túi bụi nhành mù u trước thềm vắng. Cảnh tượng điêu hiu đến độ này.

Con cún nhỏ rục đuôi chạy tót vào sân, nép mình sợ hãi im thin thít. Hường chậm rãi vuốt ve con chó nhỏ, nhìn từng giọt đổ trên mái hiên kêu lộp bộp. Tận đến hải hùng. Con chó tên than, được lượm bên đường bởi anh và Quốc.

Hôm đó tà dương ánh hồng hào, hai cậu thanh niên trẻ vô tình thấy con cún nhỏ ven đường mà đem về nuôi nấng. Nó xinh lắm, bộ lông đen nhem óng lên dưới nắng chiều, đôi mắt nâu to tròn đen láy, hai cái tai cụp cụp nhìn xinh trai quá chừng. Quốc quý nó lắm, hôm nào cũng xách qua nhà Hường mấy gói cơm cá thơm lừng cho than ăn, vuốt ve nhẹ nhẹ cái đầu bóng bẩy. Mà than buồn đó, mấy bữa nay không thấy cậu gì đó tới đem cá cho than nữa, chỉ có cậu chủ Hường chiều chiều ôm than ngồi ngóng ra bên kia cây cầu mà thở dài thườn thượt thôi.

Cứ như thế, những chiều mưa cứ như cũ thấm thoắt trôi, Hường cứ hoài thơ thẩn, thơ thẩn dáng ai anh chẳng biết, chỉ biết một điều rằng, bóng hình xưa dù chỉ là trong lát hồi, nay đã theo hương khói bay xa bờ bến, bay đến tít tận nơi nào ấy.

22 - Closed

Nhưng gươm đã, chẳng phải Quốc là đàn ông hay sao ? Chỉ ít anh giáo vẫn còn biết, đàn ông và đàn ông, mấy ai tin được ? Rồi cái ước mơ có bảy cháu nô đùa trong sân vườn của ba mẹ anh rồi ra sao, khi chính anh đang bị cuốn vào mớ tơ duyên se tình ngang trái không lối thoát, khi tất cả định kiến chỉ bằng ánh mắt thanh thuần mà bị phá tan một cách quá dễ dàng. Anh siết làm sao trọn muôn vàn tình ái để rồi thở ra bao nỗi mệt nhoài cứ hoài luẩn quẩn trong từng đêm vắng, trong cơn mơ và cái giá lạnh khi không có em gần kề ?

Mấy lần anh ráng ém nhem tâm tư nơi đáy tối, vậy mà cứ mấy lần hồi tưởng về Quốc, chuyện ấy lại càng ngày càng phôi rở, sáng bạch đến lạ kì.

Hưởng thương Quốc.

Anh biết nếu Quốc nghe được ba chữ này thôi, hẳn là anh sẽ chẳng được gặp người thương thêm một lần nào nữa. Có khi là mãi mãi.

Nhưng em ơi, thâm lặng thương em phát bệnh rồi.

C9 : Hát ru câu tình chưa ngủ

Mộng

Hưởng gạt gù trông ra con kênh rồi bật tiếng thở dài ảo não, mấy hôm nay anh cúi mũi vào dạy học, nào có thiết tha ăn uống, giáo án bù đầu tới cổ, khổ và mệt lắm. Ấy thế mà anh vẫn miệt mài ngày đêm soạn bài cho các em nhỏ. Từng trang vở in hằn dấu chữ ngấn nấp trải dài theo những cái gạch chân ngay ngắn. Thấm thoát đến tối khuya, anh đắp đôi vai nhức mỏi, đôi chân rệu rạo không muốn rời đi, âm thầm nhắm mắt gục trên bàn, mơ màng chìm vào giấc ngủ...

Hình như dạo này anh quên bén cái gánh hủ tiếu của đầu ngõ mất rồi. Trách sao được do anh mới vô dạy, còn phải lo lấy lòng mấy ông giáo già để kiếm kế sinh nhai. Mấy ông râu ria xồm xoàm, mặt cứ nhăn tít cả lên, khi cau mày trông vô cùng cay nghiệt, ý mình cao tuổi mà già dặn kinh nghiệm ăn hiếp người mới vô làm. Anh thân cô thế cô, thôi thì mình cũng nên ráng nhịn nhục, có đồng nào thì mình hay đồng đó.

Đời anh lắm gian truân thật, nhà nức tiếng là ăn ở ba họ chẳng xong, giàu tới như vậy, anh lại là con một, cũng thuộc hạng quý tử chứ chả đùa, đi học có mấy tấm bằng khen xuất sắc hay giỏi đủ để khoe khắp cả cái hà nội, vậy mà anh buông xuôi, anh về với căn thơ thương mến, nơi cái đẹp dịu dàng đã quán quít chút sợi hồn anh... Thôi thì cực anh cũng cam, ai biết anh thương miền tây quá làm chi..

Văng vẳng tiếng ai hát bài câu vọng đây hoài cổ..

Ôi tuổi xuân mộng mơ, vẫn vương thắm năm mong chờ,
hứa duyên trao lời ngày anh về lứa đôi thành hôn,
tiễn đưa xuyên xao tâm hồn buồn dạt dào nhớ thương nào vui,
em chờ em chờ mâm trầu đưa tới,
pháo hoa rộ nở mừng cô dâu trẻ vu quy,
dáng xinh áo hoa bên chồng làn phấn hồng điểm tô mặt duyên,
tương lai có nhau trong đời lòng gọi mời ngắm mây trời bay...

(*)

Người thương cũng chẳng thấy, cứ tìm hoài mà có tỏ.

Đêm càng đêm, u tối lại càng tối. Anh vuốt vuốt mái đầu, tiếng thở dài cũng thật rõ ràng trong đêm đen lặng lẽ.

Hôm bữa anh ra ngoài ấy thăm cha mẹ, nhón chân xuống nhà ga đã thấy nồng nàn cái se lạnh của vùng đất thủ đô. Mùi hoa sữa hời ầy nồng nàn da diết, trải khắp phố phường giăng lưới khói sương. Xa xa có con xe ô tô đời mới bấy giờ chạy tới, hấp tấp ông quản gia với mái tóc muối tiêu kính cẩn nghiêng mình gọi hai tiếng cậu kim. Anh xua xua tay, bảo bác xách túi đồ nhỏ, ý nói con sẽ đi sau, bác cứ đem đồ về trước. Ông quản gia vờ vai Hưởng, quay lại nói vài lời với lái xe rồi xách ba lô theo con xe bóng loáng mất hút trong sớm mai.

Hưởng rào bước tìm hơi ấm quen thuộc trên mảnh đất quê hương mà nửa thập kỉ anh mới về thăm lại được. Quả thật một điều, hồ gươm vẫn quá an bình và thoáng đãng, chợ đông xuân đông đúc bịt bùng, không áo quần thì thau lọ, những ngày thơ ấu cùng đám bạn rong ruổi khắp phố phường như chọt bùng lên trong kí ức anh đầy nhung nhớ.

Ngạc nhiên thay, vừa lúc chạm chân vào trước cửa đã thấy cô ngọc con bác bảo - vốn là bạn làm ăn của ba anh, chạy ra kéo tay anh vào nhà, báo hại anh phải liếc ngang liếc dọc mấy lần mới an tâm đây là nhà của mình. Nàng nữ tên ngọc mới mấy năm không gặp mà đẹp người ra cả, da cô trắng muốt, tóc đen tuyền, trên người khoác lên bộ áo dài đỏ đô kiêu sa đài cát, miệng mồm không khi nào không chúm chím cười duyên. Mà đặc biệt hơn cả là đôi mắt nâu to tròn như hút hồn mọi kẻ si tình ngay lần đầu gặp gỡ. Ráng chiều vàng óng như rót mật nhuộm lên nàng vẻ đẹp thật dịu dàng. Nhưng Hưởng thì không. Anh không cảm nhận được chút hương vị nhộn nhạo lao xao khi đứng cạnh người đẹp, dù chỉ là trong giây lát.

Khi nhìn vào đôi mắt ằng ặc nước của nàng ngọc, anh lại nhớ tới Quốc, mắt Quốc còn đẹp hơn cả mắt của nàng tiểu thư này, dù em chẳng sửa soạn, cũng chẳng phải là đàn bà con gái, đôi mắt của niềm hi vọng cũng như nỗi niềm mong nhớ, một ánh mắt mà có lẽ cả đời về sau anh vẫn mãi mãi khắc sâu.

Cho đến khi ba má anh từ nhà sau bước ra với gương mặt đầy hoan hỉ, anh mới vỡ lẽ.. Chẳng phải là đi coi mắt sao ? Anh chẳng muốn, anh không ưng, bởi cô Ngọc kia anh chưa bao giờ đặt trong tầm mắt, hướng chỉ là chuyện chung sống với nhau cả đời, nâng khăn sửa túi biết mấy mùa hoa nở. Trán anh nhăn nhăn theo chiều nằng tiều thơ cứ bầu vịu lấy tay anh trong đôi mắt vui mừng của phụ thân phụ mẫu.

Anh nghĩ về Quốc, nghĩ về bóng dáng buồn thương gầy gò chiều chiều hướng về cánh cò bay lả lướt trên nền trời xanh biếc. Rồi anh lại gạt đi mất nỗi niềm xao xuyến, rằng chắc mình ít giao du với ai ở cái làng con con ấy, có mình Quốc bầu bạn nên chỉ nghĩ vẩn vơ, mà anh nào hay, từ cái ngày nhìn Quốc húp chằm chằm nỗi cháo hành, lòng anh bỗng tự nhiên nảy sinh cái cảm giác tương tư lưu luyến. Qua đi mấy tháng trời không nhìn mặt nhau, chẳng biết chính Quốc giờ ra sao. Mấy lần thoáng gặp nơi chốn cũ cũng chỉ biết cúi đầu bước tiếp mặc cho mấy lời bàn ra tán vào cứ rỉ rả bên tai..

Nhưng em ơi, thâm lặng thương em phát bệnh rồi.

C10 : Tình cũ

T

hôi thì đành lờ

Trên tay vừa cầm tờ giấy xuất viện còn mới tinh mùi mực sẫm, tức ba má em đã hồi phục sau một năm trời ngã bệnh, gương mặt Quốc rõ ràng là vui vẻ. Em không còn cô đơn, nơi em nương náu cũng vì vậy mà ấm áp thêm nhiều phần. Sẽ không còn những đêm lủi thủi đốt đèn lại tắt, đoàn tụ dưới mái tranh là tháng ngày xưa cũ, không còn phải lo nghĩ về phí bệnh xá, tâm tình em lại nhẹ nhõm hơn mấy lần.

Chầm chậm Quốc đạp thông dong đến bến ninh kiều. Buổi sáng tấp nập trên những ghe thuyền đầy ắp, nào là trái cây giăng xen kẽ những chậu cúc vàng óng ánh, gần xa là những gánh hàng ăn, bao nhiêu là thịt bầy nhiều là cá tôm, mấy cô bán hàng hò hét đưa nhau vài tô bún bằng cái giọng địa phương ngọt ngào. Đôi ba mái ghe đâm nhau kêu lộp cộp, con nước dập dùi theo làn hơi gợn, trời sáng trong xanh ngắt một màu.

Quốc về nhà hò hời xách mấy bịch đồ ăn thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho đứng sững.

Phát đương đứng ở bên gốc cau sát nhà, miệng phì phèo hút thuốc. Anh ta thấy em, buông thông tay, điều thuốc tàn theo nhịp chân anh dầm mà phả ra làn khói trắng bạc.

«Anh tới đây làm gì ?» Quốc nắm chặt làn chợ.

Gã nở nụ cười, chầm chậm đáp.

«Anh tới thăm em.»

Quốc không nói không rằng, từ đáy mắt em phát phơ nỗi buồn không tên. Em phớt lờ người cũ, đôi chân bước vội vào nhà, bỗng nhiên cánh tay em nặng trĩu. Cậu ba Phát thế mà hai chân khuỵu xuống, chẳng còn cái thần sắc lạnh lẽo như ban nãy, trầm trầm cất lời, không quên nắm chặt cổ tay chính Quốc.

«Anh nhớ Quốc, Quốc quay lại với anh đi. Mới đây anh bị vợ mới nó lừa để đi với thằng kếp làng bên, anh biết Quốc của anh mới thương anh thiệt lòng thiệt dạ thôi».

Đáy lòng em cũng mấy phần dao động, nhưng em tức giận, gương đã vỡ làm sao hàn gắn nổi. Chắc có lẽ em không còn muốn dính líu tới người này, em gạt tay gã, buồn buồn nói.

«Thương kiểu gì ?»

«Thì thương như ba thương má». Gã hồ hởi.

«Nhưng tôi không có thương anh, mới đây tôi bị anh cho người đánh một trận bạt mạng, giờ anh về anh nói thương tôi hả ? Anh có thấy lời anh nói ra nó đáng hổ thẹn tới mức nào không ?»

Cậu ba Phát đưa đôi mắt ngăm nhìn Quốc, trên gương mặt em từng vết sẹo con con đã dần mờ nhạt, tựa như không thể nhìn thấy được nữa. Nhưng trên cánh tay và cẳng cổ, vết máu đọng còn ứ lại như đang tổ giác cái con người bạc bẽo kia.

Hắn đứng sững, đôi tay buông thõng.

Thương vì tình cũ lỡ làng, hay thương cho phận người đi kẻ ở bao phen xót lòng..

«Là do anh giận quá mất khôn mà em».

«Thôi tôi lạy cậu, tôi xin cậu, tôi đi. Cậu đừng nói nữa, tôi không có muốn dính dáng đến cậu nữa, cậu Phát à».

Em dứt khoát xách làn chợ bước về, ba Phát đứng chôn chân một chỗ, lòng chết lặng.

C11 : Còn xuân còn cả đời người

A nh có còn nhớ ?

Em chạy vào nhà chốt cửa lại. Ba mẹ em từ màn cửa bước ra hỏi, giọng thắc mắc.

«Ủa bị ma đuổi hay sao mà chạy dữ vậy con ?»

«Dạ không, lâu lâu con chạy cho khoẻ người đó mà. Ba má nằm nghỉ đi, để con nấu cơm.»

Em chạy ra chái bếp, gạt vài giọt nước mắt chực trào. Từ khi nào mà em lại hay sầu cảm suốt suốt đến độ như thế ? Em bảo em đã quên cái kẻ bạc tình, nhưng em lầm. Đứng trước mặt phát, em vẫn không ngăn nổi từng đợt thoi thóp của tâm can, đâm toạc, vụn vỡ. Có cái đau buồn hay khó xử, khi người em gửi gắm cả xuân xanh nay khốn đốn bởi nên duyên cùng kẻ chẳng ra thể thống gì. Tình duyên đứt đoạn, người cũ quay về, em nên vui hay buồn đây ?

Chợt có tiếng con chó nhà ai sủa inh ỏi, hoá ra là cậu giáo bắc qua thăm ba má Quốc, tay anh còn xách cặp cả mèn thơm phức, chẳng biết là món gì.

Ba má Quốc nhìn Hường cười niềm nở, lời xởi lời mời anh vô nhà. Anh yêu miền tây nhất ở cái điểm này, dân thôn quê sao mà dễ thương quá chừng chừng, hai bác mới ôm dậy còn ráng đi ra chào cậu giáo, đoạn còn rót cho anh ly chè mới pha còn toả làn khói nóng hôi hổi.

«Bác ơi, cho con thấp nén nhang xem như là thăm em Huệ».

Đôi vợ chồng già lại càng cảm động hơn, đôi mắt nhắm nheo triu mến nhìn nén hương đang cháy lập lòe, bên cạnh là lư hương của người con gái với nụ cười tựa tựa người anh thương.

Quốc giật mình một hồi, đứng sững khi nghe cái giọng nói ấy, giọng nói mà mấy tháng qua em đang ráng lảng tránh. Sao ai cũng muốn tìm đến em

mà dày xéo đến vậy ?

Hường xin phép hai bác rồi lật đật chạy xuống chái bếp ôm chầm lấy Quốc, anh thì thảo, Quốc đứng gặng anh nữa, mấy tháng rồi không có Quốc đi dạo với anh, anh buồn lắm.

Em làm thỉnh mà để anh ôm, cũng chẳng hiểu mình đang làm gì nữa, chỉ đến khi khuôn ngực dần nóng lên do cái ôm nóng rẫy thì Quốc mới đỏ mặt bỏ tay anh ra, chạy lên nhà theo tiếng gọi ba má.

Mở vội cái cà mèn bằng i-nốc, miệng anh thoăn thoắt ép ba người phải ăn cho hết mới thôi. Ai cũng tròn mắt ngạc nhiên, nhưng lát rồi cũng ồ lên mức ăn, tấm tắc khen ngon. Cháo đậu đỏ ngào ngọt khói, đưa muỗng lên miệng húp còn phải hít hà mấy lần, nhưng cái beo béo bù bù lan dần trong cuống họng, ấm áp vô cùng. Tuy hai bác mới đầu còn dè dặt với anh giáo lạ nhưng nhờ cái tính tiểu lâm với cái nụ cười giòn tan đầy sáng khoái, hai bác quên bèn mà hòa theo giỡn chọc. Khắp gian nhà suốt buổi tối sớm ấy tràn đầy không khí thân thương.

Sau một hồi đẩy đưa cà mèn, Hương tươi rói cầm về nhúm bồ ngót Quốc len lén dúi vào tay anh, rồi chào mọi người trong nhà mấy lần mới chịu về. Ba má em chào khách cũng thấm mệt, chính Quốc lo đẩy hai người vô buồng nằm nghỉ. Hai ông bà thủ thủ mấy chuyện linh tinh.

«Bà, cậu Hương kia tính tội quá há ! Biết mình mới bệnh về còn làm cháo đậu đỏ mà đãi nữa. Người gì đâu mà tốt quá ! Mà bà này !» Ông Điền tức cha thằng Quốc hỏi.

«Gì hả ông ?» Bà Điền đáp.

«Tôi thấy cậu Hương cũng độ ba mươi tuổi đầu rồi mà sao không có vợ con gì vậy cả ? Hay cậu bị bệnh sợ đàn bà ? Có khi nào cậu...»

«Ông đừng có ăn nói hàm hồ, cậu Hương có ăn có học đảng hoàng. Người ta thiếu gia đất bắc nhưng không có tham sang, ở đây là để dạy học, chừng vài năm cũng ra lại Hà Nội cưới vợ sinh con, chứ cái làng này mấy

30 - Closed

con nhóc đầu trên ngõ dưới tia cậ lâu lắ lâu lơ mà ông thấy không, cậ có để ý ai đâu. Hồng chừng ngoài đó cậ Hưởng lại có cô nào đó rồi. Mà ông nói làm chi, Huệ nhà mình mất cũng mười năm nay rồi, hồng lẽ ông định gả thằng Quốc hay sao ?» Nói tới đây, tự dưng giọng bà trầm đi hẳn.

«Ông biết mà...»

«Tôi biết. Biết hết mà..»

«Ông chẳng trách sao thằng con mình lại thành ra như vậy hả ông ?»

Đáp lại bà là tiếng thở đều đều của ông. Bà trút một hơi nặng nhọc, nghiêng đầu nhắm mắt lại. Ông Điền thấy bà lim dim lại mở mắt dậy, trên trán ngó lên cái trần nhà cũ kĩ, chắc hôm sau nhờ bác năm qua lợp lại. Dột hết cả rồi.

Ông còn giận Quốc chứ, con mình cũng phận trai tráng trong làng, nào có ai muốn nó tánh nét lạ lùng như vậy, mà nó có hiếu quá chừng, nó nghỉ học nó kiếm cơm, từ đó mang tiếng thất học. Mấy lần bị giành đất bán buôn mà vẫn ráng im re lượm mấy đồng lẻ, nhường hết mấy ổ bánh mì giòn cón con cho ba cho má nó. Xót làm sao hai mươi mấy tuổi đầu mà còn đơn thân gỏi chiếc, bầu bạn chỉ có nồi niêu với cái gánh hủ tiếu quèn nơi đầu ngõ ăn hàng cái con xóm nhỏ như hũ nút này. Lần đầu thằng nhỏ có tấm bạn, mà hẳn là anh trai mới dọn về sống ở đây, ông không yên lòng. Ông sợ Quốc động lòng, sợ nó khổ.

Đời nó còn gì để mất nữa đâu..

C12 : Mưa thấm áo ai

Chẳng hẹn mà gặp, chợt nhớ chợt mong

Trăng thu trông đến lạ, đường làng thấp sáng bởi đèn lồng hoa và bánh mứt. Đom đóm bay lập loè như ánh sao đêm, Quốc chăm chăm vọc chân vào mặt hồ lấp lánh lẫn tẩn từng gợn nước. Loé lên bóng dáng ai trong đêm tĩnh, có cái gì rung rung nơi khoé mắt em.

Phát, người ta có nên quên anh không ?

Mà cũng đâu có dễ, mấy năm nồng ấm tay đan, dầu chưa có gì quá cháy bỏng, nhưng vẫn là mối lương duyên quá đổi thâm trầm, vui khổ có nhau. Vậy mà thoát một cái anh theo vinh hoa, kiểu đưa người rước anh ra đi không một câu giã từ. Em biết tất, anh sợ anh vì em có bị phanh phui thì cái thanh danh dòng họ mẫn nhà anh bị gọi sạch. Thế, mà anh vẫn chẳng vì em một lần mà hung hăng che chắn, cũng chẳng một lần trước mặt bè bạn gọi một tiếng «em ơi». Tình cảm mình người ta thấu sự kính tởm, chứ em nào có thấy vậy đâu ?

Đang gờn gợn con mắt hoe đỏ, có mấy giọt nước lạnh lạnh phủ trên môi Quốc, rồi lại phủ trên vai Quốc.

Mưa rồi.

Chạy tới căn chòi dạy học thêm của Hường, em im lặng ngấm từng hạt long lanh rơi. Chà, đã bám bụi quá, còn mấy viên phấn nằm lẫn lóc trên nền đất cùng mấy nét vẽ bậy của mấy đứa nhỏ lên cái bảng đen cũ kĩ ấy. Bỗng nhiên Hường chạy vào. Hai đôi người như dán chặt vào nhau, môi hồng vội mím lại. Hường quệt mấy giọt nước vương trên chiếc áo sòn vai, anh ngồi nhẹ nhẹ bên cạnh Quốc, chừa đủ khoảng trống cho anh và Quốc, chốc chốc nhìn lên bầu trời đặc quánh. Tiếng mưa rơi mồn một vậy mà cứ như tĩnh lại, hẳn là giữa hai người một khoảng lặng như tờ. Hường ngập ngừng, định bắt chuyện thì Quốc bảo :

«Em xin lỗi anh Hưởng. Do em có chuyện buồn, anh có hờn thì anh hờn em đi».

Quốc mấp máy, cánh tay bầu chặt lấy vành áo rách.

«Than nó nhớ em lắm».

Em ngẩn người, đưa đôi mắt nâu thâm trầm quay về phía Hưởng. Hưởng vuốt tóc em, chậm rãi.

«Mấy bữa nay nó đợi em hoài trước cổng. Mỗi khi thấy có ai đạp xe ngang qua là nó vẫy đuôi mừng. Anh còn chưa cho nó ăn đây, mưa to vậy không biết nó có làm sao không».

«Quốc qua nhà anh thăm nó được không ?» Em ngẩn ngại hỏi.

Mắt anh sáng như bắt được vàng, anh vội líu ríu kêu được chứ, sau đó vội vàng đứng lên cởi cái áo khoác cô - tông rồi bảo đi. Quốc còn chân chừ, anh liền kéo Quốc vào lòng, nắm chặt tay vụt chạy qua cơn mưa rào. Quốc bảo anh ơi em không dám, hai thằng đực rựa mà dính chặt lấy nhau thì sao cưới vợ hả anh. Hưởng nhíu mày một chập, trong làn nước dội thẳng từ đêm trắng thu thoang thoảng vài ba câu.

«Em ướt rồi bệnh.. Anh xót, anh.. Chịu không nổi» kèm cái cười cười hiên, ôm em chạy qua đồng bùn nhầy nhụa. Hưởng không có xài nước thơm, nhưng có lẽ cái mùi hương thân thương trên người Hưởng là êm dịu nhất. Em rúc rúc đầu vào lồng ngực anh có một chập rồi sợ sệt buông ra. Anh giảo ngấm mưa rơi trên má đào mà thêm bao xao xuyến.

Áo anh giờ cũng ngập ngụa bao nhiêu nước, về đến nhà thì đã chèm bẹp treo ngoắc ngoẻo trên cái móc rỉ sắt đầu gánh đồ. Đưa vội Quốc cái khăn lau tóc, Hưởng í ới gọi than ơi.

Bóng đen lù lù chạy ra nhào tới anh, đánh hơi cái mùi quen quen liền liềm liềm. Đột ngột nó khựng lại khi bắt gặp ánh mắt mong chờ của cậu trai nhỏ, bỏ nhào tới. Quốc cười cười mặc tóc ướt sẫm mà giỡn đùa với than.

Bàn tay ấm ấm đặt cạnh tai em, có thể nghe tiếng chà xát giữa tóc và móng chân bông quá dịu dàng. Hưởng lau tóc cho em, mân mê từng lọn tơ đen nhánh trên mái đầu, tay anh không ngừng vỗ về, triển miên lau tới khi đầu em khô hẳn. Quốc vốn không thích ai chạm vào cơ thể mình, nhưng cái mơn man khi anh chạm vào làm em không muốn rời bỏ tí nào cả.

«Ba mẹ em giờ sao rồi, Quốc?»

«Dạ ba má em cũng khoẻ lên nhiều, giờ này hai người đang đi thăm nhà ngoại em ở Bạc Liêu, có bác năm hàng xóm đi chung, phòng hờ ba má lỡ có tái phát bệnh, em thì ở đây canh nhà. Mà mùa này ruộng vườn chuột chết không nên em đặt bẫy, sẵn tiện mua mấy cái bánh trung thu, rồi hôm sau ba má em về thì mời anh qua ăn».

Hưởng cảm ly nước ấm dòng tai nghe Quốc nói. Ngoài trời mưa càng to, nghe như sắp có bão về. Quốc đang lo không biết luống xà lách mới nhú có làm sao không thì tia sét sáng loá rạch ngang màn đêm mang theo tiếng đùng đoàng làm em hoảng hồn mà té vào lòng người trai đang ngồi gần đây, cả hai nhìn nhau, bỗng chốc lại cười khì.

«Hết giận anh chưa?»

«Có giận bao giờ đâu mà hết»...

Em thấy lòng ấm lại, những ngón tay nhăn nheo vì thấm nước mưa được ai kia bao bọc lấy, tê rần.

C13 : Chín mùi

T hò tay mà ngắt ngọn ngò
thương anh đứt ruột, giả dò ngó lơ

(Ca dao)

Hoa nắng rơi thước thêm vàng hoe đỏ, ông Điền lúi húi bắc ấm trà tươi đợi ông năm qua chơi. Hồi ông chưa đổ bệnh cứ bốn giờ sáng lại chạy ra đầu cầu chạy bộ mấy vòng rồi rót trà chờ hàng xóm ngồi tỉ tê tâm sự. Mãi hồi lâu không gặp, thế nhưng người già mà, tuổi xế chiều cần mấy người bầu bạn lắm. Hàn huyên mấy nắng nôi đâu, cũng vòng vo mấy chuyện vặt vãnh của xóm nhỏ, lâu lâu ngâm thơ cười ha hả cho vui.

Cậu ba Phát khệ nệ xách trên tay trái bánh đất tiền đầu ngõ, hô rõ to một tiếng bác Điền rồi lật đặt gõ đôi dép gỗ chạy vô. Ông Điền không thoải mái một chút nào, trước giờ cậu mẫn có bao giờ đến nhà ông đâu.

«Con nghe nói hai bác vừa từ bệnh xá về, sẵn mua mấy trái bánh tới thăm. Đạo này nóng quá bác hả ?»

Ông Điền chậm rãi rót miếng trà nghe ròn rọt, xong rồi lại đưa tay cho cậu, giọng đều đều.

«Tôi khỏe, cảm ơn cậu. Còn quà, tôi không dám nhận. Con trai tôi chuẩn bị đi bán rồi, mời cậu về cho».

Gã tro mắt nhìn hai ông lão chào cậu một tiếng rồi liền ngó ngang liếc dọc tám chuyện mà chẳng đoái hoài tới mình, đâm chán. Hắn chào hai bác rồi lững thững đi về, bỏ lại bịch trái cây tươi rói trên phản gỗ, lăm bằm lằm sau phải canh me kĩ hơn thôi.

Bà Điền từ chuồng gà đi ra, thấy bịch trái cây toàn những thứ trái bà thích, có mấy trái cam lủng lẳng còn nguyên cuống xanh mơn mớn, quả xoài cát căng bóng vàng ươm, thêm mấy tép bưởi trắng phau phau thơm phức. Ông Điền ngó thấy bà đang toe toét thì gọi ngay gáo nước lạnh.

«Cậu ba Phát đem cho tôi với bà đó».

Môi cười tắt ngúm, bà nhẩn nhẩn nhìn ông Điền, khoé môi hơi giật giật. «Cậu dẫn kỳ hả ông ?» Ông Điền ừ một cái, bà liền đem cả bịch ném xuống sông làm ông năm la oai oái, mấy người không ăn thì cho tôi ăn cũng được mà, vứt đi hong uổng hay sao.

Tiếc gì mấy thứ chê bai hèn kém.

Trước vốn có phản đối con trai đến với cậu ấm họ lý ấy, phần vì sợ người ta lòi ra tiếng vào, phần sợ nhà giàu dễ mê dễ bỏ. Mà đúng thật, mấy lần mắt nhắm mắt mở cho qua, để mặc hai đứa thương nhau cho trọn, vậy mà hôm nào đó, bà đi gánh rau về thấy con trai nhoè nhoẹt bao là nước mắt. Trưa hạ nung đỏ đôi gò má con trai bà tóp teo. Nó thương người ta lắm, thương như muốn trao vẹn tin yêu cho người ta. Người ta đi đâu chẳng ngoảnh lại, bà giận chỉ không thể đem tay tát cho kẻ bạc tình một vố thật đau, như đứa con đang vật vã vì tình đầu đứt gánh.

Chao ôi, ước chi cậu Hưởng cũng thương thằng Quốc, bà nghĩ.

Mà nghĩ lại, tại sao trong thân tâm bà có bao giờ ghét bỏ gì cái chuyện hai thằng con trai thân thiết ôm ấp nhau đâu.

C14 : Mới đầu biết thương

Thương

«Anh Hưởng ơi, anh thay đồ xong chưa ?»

Giọng Quốc cất lên trong gió, em mỉm cười dịu dàng. Nhà em nay gió ngoài, mới bệnh dậy nên không nấu mâm cỗ quá cầu kỳ, khách chỉ mời độc mỗi Hưởng với ông năm thôi.

«Oi anh đây ! Chờ anh chút !» Hưởng từ buồng ngủ đi ra, chiếc áo hoa với cái quần kaki ông Điền tặng anh hôm trước. Anh thích nó lắm, mà không có mấy dịp dùng.

«Trời ! Qua nhà ăn cơm với ba má em mà ăn mặc hoành tráng dữ thân ! Làm như ra mắt ba má vợ không bằng» Quốc vẫy vẫy tà áo anh ha hả.

«Thì ra mắt ba má vợ anh chứ còn gì nữa ?» Hưởng ân cần trả lời.

«Anh này, ăn nói vậy con nít nó biết nó cười cho. Cười chị nào đó đi chớ tự dung kêu em làm vợ anh chi ?»

Hưởng đắm đắm nhìn thẳng vào Quốc, chẳng giấu nổi sự giận hờn. Mấy lần ngờ ý với Quốc đều bị em chọc quê, em nghĩ chắc Hưởng thấy em buồn nên hay pha trò, thọc thọc bàn tay trắng hồng vào ngực Hưởng đùa giỡn, chẳng biết người ta đen mặt đó giờ. Anh cười như không cười, tay nắm chặt eo em.

«Anh nói anh thương Quốc, Quốc về Quốc ở với anh !»

Tròng mắt Quốc như muốn rơi ra ngoài, em ngây ngô nhìn con người trước mặt. Em với anh như sông với núi, kẻ giáp mặt với trời, người dưới nơi sâu thẳm, có đảo lộn mấy cũng chẳng dung hoà, có bao yêu thương cũng chẳng thốt lên nỗi niềm nhung nhớ. Thấy người trong lòng im im nhìn anh, Hưởng chịu đâu nổi, vội vàng lướt môi khô nhẹ trên vàng trán cao ấy tựa gió thoảng rồi buông tay em ra.

Em thấy trán nóng ran, chân tay lại càng thêm bủn rủn. Hưởng hôn em. Mân mê theo từng chân tơ kẽ tóc một mạch huyết tuôn trào, nơi tim em vì vậy mà càng thúc giục thêm mấy lần đập vồn vã. Nhưng em biết, thà mình đặt đầu chầm lững lơ, còn hơn là chấp nhận yêu thương rồi cả đời lằm lổ. Em biết cái xã hội này thu thuế gắt một mà đồng bóng gắt mười, khổ vì nghèo đã bám riết lấy em, em giờ chẳng thiết tha xịu tình thương từ ai cả, còn cha còn mẹ nương thân cũng đủ rồi. Dù rằng sâu thẳm nơi khuất bóng, em cũng đang lần một chút chịu từng mảnh yêu thương đọng đầy, hoá nên ca nên thơ trong từng nỗi mong nhớ.

Đường qua nhà em vì vậy mà lại càng xa thêm, người trước người sau không nói một lời, không khí càng ì trệ, trong ánh sáng lập loè mấy lóm đốm buồn thương. Thế nhưng tới được nhà Quốc đầu lại vào đây, hai người vẫn cười cười phụ bụng bê mâm cỗ rồi ngồi ăn mâm cơm đậm ăm như ngày thường.

Cơm xong rửa chén rồi tiễn bác năm thì đã hơn bốn giờ chiều. Giờ này hồi hai năm trước anh còn ngồi đọc sách một mình, nay thì hai bác lại ân cần mời Hưởng ăn chiều rồi cả tối. Người miền tây mà, ăn cơm sớm lắm. Em ở dưới lúu rúu với bà Điền nấu cơm, còn Hưởng ngồi đánh cờ với ba Quốc.

«Dạo này dạy học ra làm sao rồi hả con ?»

«Dạ con cũng bình thường thôi ạ, độ rày không có bị khi dễ như lúc mới vào dạy, mấy đứa nhỏ ở đây đáng yêu thật đó bác Điền». A ! Chiều tướng !

Ông Điền chậm chậm gác bộ bàn cờ, nghiêm túc nhìn Hưởng, hỏi một câu. «Con có định lấy vợ không ?»

Hưởng cười cười.

«Dạ, con có ý rồi».

«Cô nào may phước quá ta, chắc phải xinh xắn giỏi giang lắm đúng không con ?»

38 - Closed

Ông gõ gõ mặt bàn kêu lạch cạch, mắt híp lại. «Dạ xinh, xinh lắm bác, có điều ngặt nghèo quá, người ta hình như không để ý con bác ời».

«Ai vậy ? Ở làng mình hay ở ngoài Hà Nội ?»

«Dạ, à.. Ừm... Làng.. Minh» Hưởng râm rang hai má, ngắt ngữ đáp.

«Nói cho bác nghe được không ?» Ông Điền dí dỏm ghé sát tai chờ Hưởng trả lời.

«Dạ....»

Quốc từ nhà dưới đứng ngóng này giờ, chẳng hiểu sao mà lúc ba em tâm sự với Hưởng chuyện cưới hỏi, em thấy rầm rức nơi lồng ngực. Tự nhiên ấy, em không muốn Hưởng cưới ai cả. Tự nhiên ấy, em muốn Hưởng cứ mãi như vậy, mây chiều lộng gió thông dong hết mấy ngã đường đầy ổ gà ổ vịt, đơn sơ hạnh phúc, chỉ cần có thế, vậy thôi.

«Con sợ con nói ra, bác sẽ giận con mất. Bác quen em ấy mà, rất rõ là đáng khác». Hưởng ngập ngừng, trong tia khói lam chiều có thể thấy anh đang lo sợ, rằng sợ điều chi ?

«Con Hiền xóm trên hả, hay con Đào cháu ông năm, à không, hẳn là cô giáo... Trang cùng trường cháu à ?»

«Dạ, người này.... Có hơi đặc biệt»...

«Con cứ nói đi» ông Điền ngày càng tò mò.

«Dạ... À, ừm, à.. Là... Cái người... Bán... Hủ tiếu đầu.... Ngõ hoa giấy ấy ạ».. Hưởng vo vo gấu áo.

«Ừa, còn ai bán hủ tiếu ở xóm mình ngoài thằng Quốc con bác ?»

Ông Điền run run đánh rót chén trà, khói nước mờ mờ tan trong gió. Hoá ra, người ta đồn ầm ĩ lên như vậy, ông mới về nhà mấy hôm đã biết, thật như thế sao ?

«Dạ, con thương... Quốc»

Chát,

Tiếng chua ngoa rơi rớt trên nền đất, Hưởng ôm mặt ngược nhìn người đàn ông trung niên mắt long sòng sọc, Quốc nãy giờ nghe lén mới hoàn hồn chạy ra đỡ anh, bà Điền cũng từ chậu rửa chén vội vã đi tới.

«Mày còn đỡ nó, tao không nhận mày làm con.»

«Ba à».. Quốc liếc nhìn ba, trong ấy như chứa cả bầu trời đau đớn.

«Không ba không má gì hết, đi vô phòng !»

«Ông bình tĩnh»... Bà Điền ngăn cánh tay ông lại, chưa hoàng hôn được chuyện gì đang xảy ra, tay bà ghì chặt lấy người ông, thều thào bảo.

«Bà nữa, đừng có vẽ đường cho hươu chạy, chuyện tụi nó người ta có bàn ra tán vào bấy lâu nay tôi chịu đủ lắm rồi. Tưởng cậu đây đang hoàng lắm, ai ngờ cũng lại cái cả thôi !»

Quốc làm lủi nhìn anh, tay nâng anh dậy rồi chạy thẳng vào buồng, mắt không thôi hướng về phía người trai bên má đỏ tía, trông đến tối.

C15 : Đêm đen

Ngày ta có nhau,

Tự dưng tối nay ông Điền gặp ác mộng, bừng dậy ngay giữa đêm trường, cái đồng hồ phai màu chỉ mới hai giờ mấy sáng. Cũng già cả, mắt giấc thì chẳng ngủ lại được, đôi dép lảo ai lẹp xẹp vang trong đêm. Cánh cửa cũ kĩ cốt kết mở nhẹ, loá lên nao ánh trăng ngà bao bọc lấy nền đất thân thương. Đột nhiên nghe một tiếng cộp, ông hoảng hồn nhìn xuống sàn nhà, thấy anh Hưởng nằm đó im lìm nhắm mắt.

Bất chợt từ đáy lòng cũng thấy tội cho cậu trai, ông vô giường Quốc dựng thẳng con dậy, thở thè khiêng Hưởng vô giường Quốc rồi đắp chăn cho Hưởng. Má anh nóng hổi, trên trán còn lấm tẩm mấy giọt mồ hôi. Quốc lờ mờ còn chưa tỉnh ngủ, hồi lát sau thấy Hưởng mê man em mới quỳnh quáng chạy đi lấy cái bình ủ ấm nước.

Chậm chậm lau vằng trán cao rộng, em xao động mấy phần. Mới nãy lúc đang vắt nước, bỗng Hưởng nói mớ một câu mà làm Quốc ngẩn ngơ cả hồi, tay nắm miếng khăn thật chặt.

«Quốc đừng bỏ anh nghe.. Anh..thương...Quốc»

Ngọn đèn dầu leo lét hắt lên chiếc bóng nhỏ ân cần. Xong xuôi rồi, em gói đầu lên cánh tay mình rồi hoà luôn tiếng thở trầm luân trong giấc mộng寐..

Trước bộ bàn cờ đang đặt trên phản gỗ, cạnh ấy ông Điền im lìm nhìn con trai mình chăm lo cho người đàn ông khác. Một hồi ông chường mắt, vội vào buồng, bỏ lại Quốc một câu.

«Để nó ngủ lại, sáng mai đuổi về !»

Đáp trả lại, một bóng đen tĩnh như tờ.

Sáng nay anh có tiết dự giờ từ mấy thầy cô làng bên, soạn hết giáo án rồi mới qua nhà Quốc, không ngờ lại có chuyện. Cái áo anh mặc thấm đẫm sương đêm còn hâm hấp, thế mà được phủ lên bởi tấm mền mỏng, hoá ra là được đỡ vô nhà. Bên cạnh anh là người trai bé bỏng anh mơ đến hàng đêm, hơi ấm êm đềm cùng gương mặt nhúu mảy vì lạnh. Cái giường vội kêu ken két lúc anh bật dậy, ông bà Điền nghe tiếng chạy ra.

Bà Điền ú ớ hỏi, mắt chớp giật thắc mắc. Ông Điền nhìn thấy cậu thanh niên đang ôm chặt con trai mình vào lòng liền hùng hổ xông lên túm cổ anh quăng ra ngoài. Quốc nghe động vội thức, hoảng hồn túm lấy áo ông năn nỉ.

«Ba ơi, anh đang bị bệnh mà» , lờ đờ nhìn anh.

«Bộ mày muốn chọc chết tao đó hả ? Kêu nó về, tao đã nói là để ngủ tối nay thôi, dậy rồi thì đi đi !»

Ông hậm hực khoác cái áo sơ mi cũ rồi bước đi đầu mắt, tới độ trưa mới chịu về.

C16 : Mấy thương nhiều nhớ

Tao nói bao nhiêu lần sao mày còn gặp thằng đó ?

Tiếng ông Điền găng giọng, cái roi mây ông vừa vót lao vun vút vào lưng Quốc, ông vừa đánh vừa trào nước mắt mà ráng giấu ngược vào lòng.

«Con xin ba, hai đứa con không có gì hết, ba đừng tin người ta nói tầm bậy».

Quốc khóc, mắt đỏ au, môi mím chặt theo từng nhịp vun vút, đứt đoạn mà thừa.

«Ông ơi tôi xin ông, ông đừng đánh con mà tội. Bà con chòm xóm người ta biết người ta cười cho ông ơi»..

Bà Điền cũng sụt sùi nước mắt, yếu ớt lay lay người chồng đang tím tái vì giận, tay ông không ngừng đánh lên mông thịt đã tứa máu của thằng con trai nhỏ, độ còn lơ mờ thấy đôi ba miếng dăm gỗ li ti bầu chặt vào da. Tiếng khóc, tiếng than, tiếng hét vang tận mấy nhà, người nhiều chuyện chạy qua đơm đặt, cứ xầm xì mà không chịu vào ngăn cản con thịnh nộ bùng bùng của người cha thương con hết mực kia.

Khóc cũng đã đủ quá rồi, Quốc thầm trộm nghĩ. Hẳn là em cũng sống ác ở kiếp trước lắm hay sao, tình em chẳng bao giờ lấp đầy được. Giờ em đang có chút động lòng với người mới, người cũ lại về, cha mẹ lại cản, em chẳng biết phải làm sao nữa.. .

«Suyt suyt»

Quốc ngẩng đầu, mắt đăm đăm nhìn vào phía bên cửa sổ. Hưởng vung tay, nín lấy song sắt hoen gỉ, đập nhẹ. Quốc tròn mắt rón rén chạy ra, bị Hưởng nín lại. Cả hai đang đứng lấp ló ở bụi chuối sau hè.

«Sao anh qua đây ? Ba em khoá cổng rồi mà ?» Quốc thì thào.

«Anh lội ruộng phía sau nhà bác năm ấy, mà sao tre mọc dày quá em nhỉ, nước sâu, mãi mới tới được. Anh vừa dạy xong tiết học, nhớ Quốc nên anh qua. Quốc.. Nhớ anh không ?»

Quốc đánh yêu anh một cái, lại tiếp tục thở thở, tay định phui mớ bùn nhầy trên quần thì bị Hương nắm chặt lấy.

«Kệ đi mà, anh không sao, anh tới gặp Quốc của anh mà, xiu xiu vậy có xá gì đâu hả em».. Thấy Quốc còn ngại ngại, anh đan tay vào lòng, cười hiền buông mấy chữ.

«Quốc của anh hồi nào hả, anh cứ thích ăn nói vô tội vạ vậy sao ? Người anh xước hết trơn rồi..»

«Quốc xót anh hả ? Anh xót Quốc hơn, Quốc bị đánh đau lắm đúng không ? Anh không dám qua nhà em, sợ hai bác còn bực quá. Bác năm kể anh nghe hết rồi. Quốc của anh, Quốc của anh bị sao vậy nè ?»

Anh xót xa nhìn mấy vết lằn mới cũ chẳng chịt, Quốc run run ôm lấy anh, em không sao cả, Hương ơi. Anh trù mến nhìn Quốc một hồi, trong giây lát cái chiều tà phủ lên hai bóng hình màu thương nhớ đến đổi lạ, gió thu luôn cho tóc em bay bay, hơi thở quấn chặt tựa nòng nài. Chóp mũi san sát, phía sau vườn chiều ấy, là lần đầu tiên em trao môi cho ai kia..

Em dứt nụ hôn ngay tức khắc, tim đập liên hồi, vốn định ngoảnh mặt đi chỗ khác cho đỡ ngượng, ai ngờ Hương lại kéo về rồi chạm nhẹ thêm một lát. Anh sau khi ấy mặt cũng phớt hồng, người con trai bé nhỏ trong lòng lại đang ngắm anh say đắm. Tay cả hai trong mây khắc vẫn chẳng rời, tin yêu cũng vì thế lại càng thêm phần cháy bỏng.

«Thằng Quốc đâu rồi ?»

Tiếng ông Điền ồm ồm cất cất ngang giây phút bên nhau ngắn ngủi của đôi trẻ. Hương lật đật chạy đi, còn Quốc hót hải cầm cái xẻng giả đồ đang cuốc đất..

C17 : Tình nỡ tựa hoa sương

Em không lấy là tình anh đã mất,
Tình đã cho không lấy lại bao giờ

-Xuân diệu-

«Than à»

Em lèo nhèo kéo dài tên than. Mới có ba tháng trời mà sao trở mã nhanh quá chừng. Cái đầu đen thui đen thui nép vào ổ chờ đợi giờ ăn. Tới khi bàn tay em mang cơm đến thì nó chồm mình mà ăn sạch sành sanh.

Cũng là, tròn hai tháng Quốc với Hưởng ở chung.

Cha Quốc biết chuyện hai người len lén hôn nhau ở nơi khuất bóng thì giận tím tái mặt mày, không nói không rằng ôm đồ Quốc quăng ra giữa nhà rồi vào buồng đóng sập cửa. Bà Điền thương con, nhưng cái uy ông Điền trước giờ làm bà chẳng thể nào phản kháng. Không còn đường nào khác, bà ngâm ngùi xếp quần áo cho con, hẹn bà sáu hôm bán quán xin một chân phụ quèn. Quốc ức chịu không nổi, lạy cha xin cho ở lại để còn báo hiếu công ơn sanh thành. Vậy mà ông Điền gạt hẵn, ông còn cuộc mướn mấy luống ruộng, ông bảo chẳng cần thứ con đồn mặt như Quốc. Em bấu chặt cánh tay cha, mắt kiên định xin cha đổi ý, nhưng bút kí mực in, ông Điền trước giờ vẫn vậy, cố chấp không đầu hàng.

Bà Điền không gọi Quốc cho bác năm hàng xóm, bởi bác mới ốm dậy, còn sắp đón dâu con về ở, hết cách đành qua nhà Hưởng. Đương nhiên được ở cùng người anh thương thầm làm anh mừng muốn chết, nhưng cái anh lo, nhà thì chật, đã vậy cái nghiệp giáo đi sớm muộn thất thường quá, anh sợ không chăm lo cho Quốc được.

Nghe giọng anh lo lắng như thế cho con trai mình, lòng bà chùn xuống cả tắc, trách sao cu Quốc con bà không thương anh cho bằng được. Nói là làm, bà nắm chặt tay Hưởng, gửi con trai ở lại nhà anh. Anh vui vẻ đồng ý. Bà từ ấy cũng đã nhìn cậu Hưởng bằng một con mắt khác, mến thương

mấy lần.

Hai tháng tròn, cứ đều đặn năm giờ sáng Quốc thức giấc trên chiếc giường chiếu đậm bạc, vội hôn nhẹ Hưởng trên má rồi vắt mùng đi nấu bữa sáng. Vốn nhà chẳng dư dả mấy, hôm mì gói bẻ đôi, bữa cháo hoa, có hôm sang hơn thì em quét ít dầu phộng chiên cho anh chút cơm trứng. Hồi ấy mà, cái gì cũng mắc cả.

Hưởng ngáp oà vội liếc sang cạnh, vẫn trống rỗng như bao ngày, nhưng sao ảm áp quá đỗi. Thế nhưng khi ra bờ mương quen thuộc chải răng, cơn gió đầu tê lạnh cũng làm một người khoẻ mạnh như anh phải rùng mình. Đương đông nên sáng còn tối trời, tiết thời thấu suốt, anh lo đánh răng rồi chạy vào, chẳng dám rửa mặt mùa này luôn đó chứ.

Em bung cơm vô nhà, xếp lệ mấy cuốn rau với vắt chút chanh vào chén mắm dầm đường tỏi. Hưởng xoa đầu Quốc cung chiều, vội ăn rồi lại xách cặp đi dạy. Mỗi bữa thứ ba hay sáu anh lại có tiết đầu nên phải dậy sớm. Trước khi đi làm, anh hay hôn nhẹ lên má em, thì thầm bảo anh đi, chút anh về. Ngại gì đâu.

Đạo này Quốc đang ráng học lại mặt chữ, em sợ người thương của nhà giáo mà lại chẳng biết thơ văn. Quốc tuy nghỉ học cũng đã lâu, nhưng được cái thông minh sáng dạ, tối tối lại dở mấy cuốn sách tập đọc ra ê a ngâm đến khuya mới chịu dứt, Hưởng thích lắm.

Em đang mò mấy cuốn giáo khoa cũ của Hưởng thì nghe tiếng í ới lạ lạ quen quen đầu ngõ vọng vào. Lại là cậu Phát, như mọi hôm. Hấn biết Hưởng đi dạy giờ này, lại qua nhà em và Hưởng đòi em ngồi tâm sự với hấn, tới khi anh về hấn lại túm áo chạy đi. Quốc khó chịu, hôm nào cũng hằm hằm cây chổi chà mà đuổi đánh hấn túi bụi, thế mà cậu ảm họ mãi vẫn chẳng buông tha.

«Quốc ơi, anh nè».

Người đàn ông năm nào vẫn còn phong độ, tuy coi gầy hơn hồi trước nhưng vẫn còn vẫn vương cái khí chất của vị công tử xưa. Quốc nhíu mày toan định thả chó cắn người liền bị cậu ba cản ngay lại. Gã ngấm nhìn Quốc một hồi thật lâu, lâu đến nỗi Quốc bắt đầu thấy mỏi như cả hai cổ tay đang bị ai nắm lại. Ba phát rung rung.

«Em ghét anh đến vậy sao ?»

«Đúng, tôi ghét anh. Tôi vốn thương ai cũng đều một lòng một dạ, nhờ lòng nào anh bỏ tôi, anh kinh tởm chuyện hai đứa. Giờ anh quay về anh nói anh hối hận. Sao khó tin quá cậu ba phát».

Gã nãy giờ đứng yên, bao cảm xúc Quốc kìm nén cứ vậy mà tuôn trào. Em bực bội nói tiếp.

«Vậy nên, mong anh đừng cố gặp tôi nữa. Mong anh có thể tìm được người phù hợp với anh hơn là tôi».

«Vậy, cho anh ôm em lần cuối, được chứ ?»

«Không, ba Phát à, tôi không muốn có bất cứ mối liên can nào tới anh cả. Mời anh về dùm cho. Và anh cũng đừng bén mảng tới nhà tôi nữa. Cha mẹ tôi cũng chẳng ưa mấy anh đâu.»

Rồi em đóng sập cửa. Con Than đứng nhìn anh gằm rỏ to, người đàn ông ấy rầu rĩ bước về. Vậy là, hết tất.. Quốc đã có bến đỗ mới mất rồi..

C18 : Gần kề

Chẳng may lỡ hẹn trăm năm

«Sao anh giận em ?»

Quốc khó hiểu nhìn người đàn ông đang quay bóng lưng vững chãi về phía em, thắc mắc mà hỏi.

«Ngủ đi»,

Giọng điệu anh như cũ nhẹ nhàng, mà ngay lúc này lại có phần giận dữ khó giấu.

Quốc ôm lấy anh nói nhỏ gì đó. Một hồi sau Hường xoay người lại liền được em hôn cái chóc lên gò má lạnh. Anh ôm chặt người trước mặt, nhẹ nhàng bảo.

«Cậu kia cứ tới nhà mình gặp Quốc của anh, anh biết hết đó. Vậy mà Quốc không thèm nói anh. Quốc hết thương anh đúng không ? Gặp người cũ đúng không ?»

Quốc cười khi giải thích, Hường vừa nghe vừa hôn nhẹ lên mi mắt, tay xoa lưng em yêu chiều. Quốc thấy hơi nóng dần lan toả qua từng thớ thịt, nhịp đập cũng chẳng còn dung hoà, ánh mắt em mơ hồ run run nhìn Hường. Anh giảo từ buông đôi bàn tay trên đôi gò má xương xương, lằn xuống, lằn môi âm âm chạm nhẹ đôi mắt phủ hơi sương mờ.

Ngoài kia, gió đang rít mạnh đúng như đài chiều mới cót két phát bão sắp về.

Hường vuốt ve thân ảnh nhỏ xinh thờ nhẹ nhàng bên cạnh, ôi chao cái làn da trắng nõn đầy vị yêu thương. Quốc cứ như vậy thật không khỏi làm anh càng muốn che chở đến hết đời. Anh hôn khắp mặt Quốc, lại ôm chặt Quốc, môi lướt nhẹ ngón áp út gầy gầy, trong đáy mắt loé lên một tia sáng dịu dịu. Người kia bị ôm đến ngạt thở cũng thức dậy, mơ màng thơ ngây

vòng tay đỡ lấy mặt Hương, lại như lệ cũ hôn mạnh lên đấy.

«Sáng nào em cũng hôn Hương như vậy nè, Hương biết không ?»

«Anh biết. Quốc hôn anh rất thích. Cả đời về sau, Quốc đều hôn lên mặt anh như thế này, được không ?»

«Bây bạ là giỏi».

Tự nhiên bị người ta chòng ghẹo, Quốc nhéo nhéo tay anh rồi giả đò trừng mắt, cả hai cười tí mắt như không nghe thấy tiếng bé chó than lớn bỗng đòi ăn.

«Hương, em mệt quá».

Quốc nhắm mắt, lười biếng nói. Hương ân cần vỗ tấm lưng, nhẹ giọng ru em ngủ tiếp, vàng trán cao Quốc còn nóng hổi, chắc do hôm qua lại nhường anh tấm chăn mà đồ bệnh rồi.

«Ngủ đi, anh nấu cơm cho».

Độ quá ngon sào Quốc mới thức dậy, cơn nhức đầu nín em nằm mãi một lúc, Hương cũng dậy ở trường, độ tiếng rưỡi nữa mới về. Bên cái lồng bàn nhựa gần ngội, em khó khăn nhìn vào mẫu giấy nhỏ.

«Ăn cơm rồi nằm nghỉ đi em, anh có bắc chút cháo trắng đó, em ăn tạm rồi anh về, hôm nay anh về sớm, để anh nấu cơm cho, thương em».

«Thôi thì, bệnh một chút cũng được nè ta».

Quốc cười cười, lại tự đỏ mặt. Thương quá chừng trời Hương ơi.

C19 : Kết trái

Tôi khờ khạo lắm, ngu ngơ quá
Chỉ biết yêu thôi, chẳng hiểu gì

-Xuân diệu-

«Anh Hường, anh có thư đây».

Giọng bác bảo vệ ồm ồm, cái tay nhăn nheo đưa lá thư còn thơm thơm màu mực mới.

«Cháu cảm ơn».

Nhìn tấm thiệp đề tên mẹ, bất giác Hường cảm thấy không lạnh. Hường đương giờ nghỉ tiết, mở ra xem liền bàn thần một hồi, đến khi trống từng từng đánh vẫn còn im lặng. Nắng mùa này le lói được bao lâu đâu, lòng anh lạnh ngắt theo từng con chữ hằn trên đôi giấy kiêu kỳ vàng ó.

Ngày này tháng chín năm sau, anh cưới vợ.

Hắn là cha mẹ anh trông mong thằng cháu tí bé bỏng mà viết hẳn cả tâm thư dài dằng dặc, nói cô Ngọc kia mến anh từ lúc gặp hồi chiều thu, bác bảo thấy anh cũng đường hoàng, môn đăng hộ đối, hỏi thúc Hường mau mau kết mối trầu cau mà sánh duyên loan phượng. Chắc hai người không đợi được, còn tính cả ngày lành tháng tốt để làm lễ vu quy.

Còn nỗi xót xa nào hơn cái chia cắt của hai tâm hồn đang còn nóng hồi, những yêu dấu nồng nàn anh đem trọn vẹn vào em. Nay luống hoa xuân đã tàn, còn gì ngoài những trái đắng anh phải gồng mình chịu đựng ? Còn người trai bé nhỏ của anh, em mà có biết, rồi chuyện chúng mình sẽ về đâu ?

Đêm trở nên tĩnh như cái vẻ ngoài u sầu, lòng anh cũng ngổn ngang bao mối ưu tư. Nhìn người thương ngủ say bên cạnh, tiếng thở anh càng nặng trĩu hơn cả thấy thối đời, anh chạm nhẹ vào mi mắt, chẳng ngăn nổi sự bàng hoàng. Vội thu tay lại, nhẹ nhàng trao em chiếc hôn vội vã.

Anh sắp mất Quốc rồi, Quốc ơi

...

Sớm tinh sương lại nhặt nhoà phủ khắp nẻo, Quốc tỉnh dậy trong cái rét thấu xương. Chỗ nằm bên cạnh đã nguội lạnh từ bao giờ, trên cái bàn gỗ trống không nay lại có tờ giấy viết vội.

«Quốc thương yêu, hôm nay đã hai hai rồi, anh ra Hà Nội có việc gấp, tối nay đành em một mình cúng ông táo vậy. Ngũ quả hai đĩa cũng chuẩn bị rồi, hôm sau em nhớ đem mấy nhánh mai qua cho hai bác. Lư hương anh đã lau, tối nay hẩn lấy ra mà cúng bái. Anh hơi lo, ba mẹ anh kêu gấp quá, chẳng biết có về kịp đón giao thừa cùng em được không. Ở nhà có chuyện gì em nhớ gọi cô hai, cô hàng xóm hiền hiền ấy. Quốc của anh phải ăn cơm, còn bé Than mà bầu bạn đó. Anh đi, anh ráng anh về đón tết với người anh thương, Quốc nhé.

Hương của em».

Có mấy dòng ngắn gọn mà chất chứa nhiều ưu tư nhưng nhớ. Bởi đôi ba lần tập huấn giao lưu giáo viên các trường Hương đều báo cho em biết, có bao giờ trong thân tâm em lại ngóng trông Hương về đến cái độ này, hẩn là em cảm nhận được, lần này anh đi, chẳng phải vì dạy học nữa..

C20 : Gia biến

Nền trời phủ mái đầu non dại bởi những tầng mây nặng trĩu, lạnh lẽo, cô quạnh, bao cái lòng thủ đô chút buồn vương những ngày cuối đông. Giờ này phố xá đã hắt hiu, nửa đêm nên đèn đường vắt lên hắt héo, mùi hoa sữa còn vương vấn gieo trên khắp phố qua. Có cô đạp xe bắp lước, khói hun phả khắp, sau lưng đèo theo thằng cu nhỏ đang ngủ ngon lành, bên gốc bàng cổ có bà cụ không nhà nằm co ro bên cái mền người ta thương tình đưa cho sưởi ấm.

Ông quản gia lặng thinh nhìn cậu cháu mình từng nuôi nấng thay cho cha mẹ nó mười mấy năm ròng nay hồng học vào căn nhà trắng lệ cuối phố. Hưởng tính vốn bộc trực thẳng thắn, lại kiên cường phản đối cha mẹ chuyện đưa anh lên thay cha làm phó chủ tịch tỉnh. Trước đến giờ dù được nhiều bóng hoa săn đón nhưng chưa ai được anh rước đường hoàng vào cửa chính cả, toàn là do cha hay mẹ anh dẫn về xem mắt.

Trước cổng là nàng Ngọc vận bộ đầm dài bằng vải voan, tóc bện một bên cầm chiếc túi da mắc tiền đợi anh ở đấy, vô tình còn để lộ làn da mơn mớn bầu ngực tròn. Nàng kiêu sa nhìn anh, ánh mắt biết nói gọi bao niềm phấn khởi, tựa như lâu lắm không gặp rồi. Nhưng nhanh chóng cái liếc mắt đưa tình ấy vội vụt tắt khi gia nhân chào ông bà chủ ra đón cậu con một từ ngoài bước vào.

«Giờ này đàn bà con gái còn đứng đây để làm gì ?» Anh hững hờ.

Màn mưa chói loá đêm cận tết, phủ mảnh rèm hoa bao bóng chớp lập loè. Cái ẩm cúng bên trong như đang biệt lập với cảnh sắc bão bùng thiêu đốt, Hưởng mặt nhăn mày nhíu cổ gờ tay nàng Ngọc, lớn tiếng xin thưa.

«Cha mẹ, con biết ai người cũng tới lúc thềm cháu ẵm bồng, nhưng đừng gấp gáp như thế có được hay không ?»

«Ây dà, cô Ngọc đây có gì không tốt ? Lễ nghĩa đoan trang công dung ngôn hạnh cũng đủ đầy, gia môn không chê vào đâu được, đã thế còn xinh xắn khéo ăn khéo nói. Con xem, có điểm nào không vừa ý ?»

Hưởng nhìn vào đám cỏ xanh non trong gió bão trước sân.

«Con không định chê cô ấy, thế nhưng chuyện gả cưới như vậy thì có phải quá gấp gáp hay không, con và Ngọc còn chưa hiểu nhau..»

«Anh cứ khéo, tôi với bố anh lo liệu cả rồi. Đẹp ba cái vợ va vợ vẫn ở dưới quê đi rồi ra đây, tôi sắp xếp cho anh làm cái nghề nào cho hợp thời hơn, cứ ru rú cái xó kia thì ngóc đầu lên với đời làm sao mà được ?»

Bà kim liếc mắt, giọng chua loè, thổi tách trà nhấp một ngụm nhỏ. Sinh thời là con nhà quan chức, nhưng lựa đã quen hơi từ bé nên chẳng trách sao cái hơi thở toát ra từ bà quá mức chi kiêu kỳ kiêu giả. Đến tận khi bà cưới ông Kim mà sanh Hưởng, cái tính yêu tiền lại càng ăn sâu vào trong máu. Khát vọng trở thành bà hoàng sang trọng bạc nhất hà thành đã lãng vãng từ lúc sớm kia, quá đổi hần học. Mà cô Ngọc đây thiếu chi những tiền, con của ông chủ xưởng gỗ lớn nhất cái đất hà thành bấy giờ kia mà. Để được thẳng cháu đích tôn cũng lại càng quá vừa lòng vừa dạ đi mắt.

Cô Ngọc chớp mắt, vò vò mái tóc mượt mà tưởng tơ lụa. Mất mấy tiếng ròng quất lũ gia nhân nó mới chịu làm cái đầu đẹp như thế này, ả nàng nghĩ.

«Anh Hưởng mà không thích em, chắc em buồn chết. Em để ý anh Hưởng mãi mà anh có nhớ em đâu ? Hay kiếm được cô nào dưới quê rồi, thích xoi bông súng chứ không ném bông hồng à anh ?»

Giọng Ngọc ngân nga, cái điều ả ta nghĩ chắc là thật rồi, tay Hưởng nắm chặt thành đấm, mắt lung lay một ý nghĩ mơ hồ. Quý cô này vốn được học ăn học nói từ tấm bé, mọi cử chỉ dù chẳng là nhỏ mọn nhất cũng để ý được. Cô nhếch mép, nụ cười nhẹ băng khác với vẻ mặt thơ ngây ngày đầu gặp gỡ.

«Anh Hưởng phải gả cho em. Anh biết chưa ?»

«Có gì tôi phải gả cho người như cô ? Cô nghĩ là cô có giá lắm à ?»
Hưởng liếc môi nói kháy.

«Còn nữa, đừng có tự lấy cái quyền gọi tôi bằng cái tên tại Hưởng. Chẳng phải ai cũng có thể gọi tôi như thế đâu».

«Anh... Được lắm, đợi đấy !»

Ngọc hậm hực lấy chiếc túi xách cùng đôi găng nhưng bỏ về, gót giày lạch cạch nện thật rõ ràng trên nền gạch loáng. Gia nhân thấy thế liền xì xầm, to có nhỏ có.

Đương lúc ấy, có con bé vận cái quần ống rách xám ngắt, mắt đen láy chạy xoành xoạch xuống buồng ngủ ông mẫn quản gia. Con bé tên sen, nó bị mẹ bán hồi mười một tuổi, làm ở đợ trả nợ cho ông thống đốc tỉnh tức cha tại Hưởng, tới giờ đã được bốn năm có lẽ. Sen lanh lợi, mới nhỏ mà đã tháo vát nên ai cũng ưng bụng, Hưởng cũng quý, thấy nhà nghèo nên lâu lâu dúi cho sen vài đồng dặt túi, lỡ có lúc cần thì xài. Sen mến Hưởng ở cái tính này, con bé thấy anh gần gũi quá chùng.

«Ông ơi ông ơi, cái cô gì kia đi rồi, nhìn trông ghê lắm ạ. Cậu Hanh nói có một chút mà đã bỏ về mất».

«Rồi rồi, cảm ơn sen. Cho sen viên kẹo lạc này».

Con bé đón cái viên kẹo gói trong giấy bóng thơm nức mùi đậu phộng, món quà quý mà ông mẫn hay tặng nó, mân mê như của lạ trên đời.

«Ta vào được không Hưởng.. À, cậu Hanh ?»

Anh đang ngồi ở phòng làm việc của cha nghiên cứu sổ sách, tiếng cộc cộc xuyên qua tiếng rền của thét vang lên.

«Vâng, bác vào đi ạ. Bác cứ kêu cháu là Hưởng đi, cháu đã nói rồi mà». Hưởng dừng ngang công chuyện, đôi tay nhẹ nhàng cuốn tập, từng bước đi đến rót nước trà ngồi cùng ông mẫn.

«Hưởng này, ở Cần Thơ cháu bạn lắm à ?»

«Ôi bác ơi, bận lắm đấy ạ. Cháu mới vào trường mấy tháng mà giáo án rồi bù, nhưng rồi cũng ổn. Người dân ở đây tính cách cũng hiền lắm bác ạ».

Nụ cười hằn dấu vết thời gian của ông mẫn quản gia khi trò chuyện với thằng cháu già đời cũng đương vui vẻ, chợt ông cất giọng làm Hưởng phải im bật.

«Hưởng này, ta mới nghe nói cháu không đồng ý cô Ngọc con lão bảo xường gỗ kia. Ta không biết chuyện hai đứa ra sao, nhưng có vẻ như cháu ta đã có người ở dưới ấy rồi phải không ? Thăm Hà Nội gần đây ít hẳn mắt, ta cũng nghi».

«Dạ, bác đừng nói cho ai. Cháu đúng là... Ý.. Có ý ở Cần Thơ. Người ta cũng hiền hậu, chịu nhiều tổn thương, gia cảnh cũng nghèo khó. Mà con chẳng dám đưa lên đây, cháu sợ mọi người sẽ sốc mất. Người ta cũng ngại».

Đến đoạn này, giọng anh tự nhiên nghèn nghẹn. Làm sao mà anh nói được, là anh đang thương yêu một người con trai cơ chứ ? Có đánh chết cũng chẳng muốn hé răng phun nửa lời. Ông mẫn thấy thế liền gật gù.

«Thôi, tối muộn rồi. Cháu ngủ đi. Ta nói như thế này, cưới nhau không phải là chuyện giỡn chơi. Mong cậu chủ chúng ta có thể suy xét kĩ càng, tìm lựa người phù hợp mà ăn ở tới hết đời. Chứ cưới kiểu sắp đặt như thế, sợ là chẳng ai có thể hạnh phúc trọn vẹn trong năm mề hôn nhân như vậy. Mà ta chỉ là phận quản gia, những chuyện như thế này ta lại không quản được, chỉ mong cháu nghĩ thật thấu đáo trước khi kết hôn với cô Ngọc. Thế thôi».

Tiếc là đêm nay, chẳng ai ngủ cho được no giấc cả.

Trăng khuya vắng vặc, đêm thanh không sao lại càng thấy cô đơn. Ở bên này, có một người thương gục đầu vào gối vì thương, vì nhớ.

C21 : Ai nhớ ai trông

L ỡ thời

Sớm chiều ngả dần tàn, mấy con ẽnh ương sau cơn mưa ngâu ngái ộp ộp. Dàn thiên lý trở bông xanh mướt, từng nụ kết chùm nặng trĩu trên dàn tre già đã thấm màu đen thẫm. Tiếng người đưa nô nức, mấy chậu cúc vạn thọ cùng mai đào khoe sắc, tiếng chị đeo con mặc cả thùng bánh, bà bán hoa giành chỗ bày hàng với ông bán cá kiểng, lựa là như mạng nhện vương tơ khắp các đường làng ngõ hẻm, thuyền ghe cập bến đủ dạng đủ kiểu nhìn hoa cả mắt. Trời lạnh dần theo tia nắng héo hon cuối ngày sắp tắt ngúm.

Tiếng Than ăng ăng vui đùa cùng Quốc, thế mà người nào chẳng nở nộ nộ cười. Mắt em cứ ngả dần theo dòng người lớt phớt qua con ngõ nhỏ, em kiếm Hương, kiếm mái tóc ươn màu nắng, kiếm đôi môi nứt nẻ vì sương sa, kiếm cặp mắt thâm trầm hay xoáy sâu vào trong em trong những yêu thương chẳng bao giờ phai nhạt, em mong Hương về. .

Trước mái hiên cạnh dàn mướp đắng có hai người trai tựa vai tâm tình thủ thi. Người trai lớn đan tay người trai nhỏ, lồng vào cái nhẫn bằng rạ rơm, trên còn đính thêm bông hoa cúc họa mi trắng xoá. Em xoè tay ra ngắt cánh hoa mỏng manh đựng đưa theo cơn gió. Năm ngón tay in hằn những lam lũ nhọc nhằn, nhưng chao ôi trong mắt người thương vẫn quá đôi xinh yêu.

«Tự nhiên đeo cái nhẫn cỏ cho người ta chi dạ ?»

«Tặng cho Quốc đó».

«Tui có kêu tặng không vậy cà ? Hôm nay anh lằng mạn quá ta».

«Ước gì anh với Quốc được cưới nhau nhi, anh muốn ở với Quốc mãi thôi», Hương đáp.

«Làm sao mà được hả anh, em còn chẳng để con được, người ta lại dị nghị. Đòi em thì còn gì để mất, anh lại có tiếng có tăm, em đâu dám đâu anh»..

Nghe anh nói xong, biết là đánh trúng chuyện không vui của hai đứa, Quốc có hơi rầu rầu.

Hường ghi chặt đôi vai gầy run rẩy, mắt rắm rút.

«Anh nói rồi, anh muốn thừa Quốc với ba mẹ. Quốc không được cãi anh».

Quốc cũng cười xoà buông câu trêu ghẹo.

«Nói rồi thì nhớ sau này cưới tui nghe, chứ hông cưới tui buồn à. Chứ tui là tui lỡ tui thương ông rồi đó»..

Rồi em tự nhiên im bật, làm lơ luôn cái không khí đang vui vẻ, em mân mê cái vòng con con kia rồi thở dài. Hướng thấy mắt mình sao đỏ đỏ, chắc do bụi bay vô thôi, anh nghĩ. Đoạn rồi từ từ bảo, giọng ôn tồn.

«Anh hứa, nhưng mà Quốc với anh phải cố lên, cố lên vì chuyện chúng mình, nha em»..

Bởi, gần tới ba mươi tết rồi còn đâu.

Dọc theo lối quỳnh anh rực trắng cả mảng vườn cùng cái ồn ào của gia nhân đi lại, Hướng đắm đắm nhìn từ xa, lòng không khỏi nhớ nhung bên nước nơi nao. Bà kim tăng hắng.

«Anh có định ở lại hay không ? Hẳn là anh muốn về lắm hay sao mà cứ ngó ngó tận đâu tận đâu mãi thế ? Máy hôm nay sao tôi không thấy anh đi bộ hay ăn quán như thường, chán Hà Nội rồi à ?»

Tiếng cà rem reng reng vụt qua ngõ.

«Dạ không thưa mẹ, nhưng con còn công chuyện ở dưới đó. Tết năm nay con ở Cần Thơ nhé».

«Tuỳ anh»

Nét mặt bà hơi khựng lại.

«Con cảm ơn. Vậy con đi được chưa ?»

«Đi nhanh thế ?»

«Gấp mà mẹ».

«Sao cũng được, nhưng anh nhớ cái hôn ước hai bên rồi nhé. Huỷ là không yên với tôi đâu đấy».

«Vâng».

Anh đáp qua loa mà không để ý tới đôi mắt sáng rực của người mẹ háo của đang dán chặt trên người mình, bước vội.

Sáng hôm sau, anh vội rời đi cái xa hoa ngút tận cùng của nơi chốn đã sinh ra anh, mang theo nỗi nhớ anh về lại chốn phù sa tha thẩn. Hai ông bà kim hơi bất ngờ, Hường chưa bao giờ từ chối ở bên gia đình trong bất kì dịp lễ nào cả, vậy nên sự thiếu bóng của anh cũng ít nhiều làm hụt hẫng đáng sanh thành, nhưng ông bà tặc lưỡi, người như nó mà, vô tâm cũng quen rồi.

Dọc chuyến tàu rít từng đợt khói, Hường hướng đôi mắt hẹp dài ra phía cảnh sắc lướt qua trong giây lát. Anh nhớ Quốc, nhớ đến tái tê. Ngày nào cũng vậy, anh chẳng có cách nào liên lạc với dưới ấy bởi ả Ngọc cứ quần lầy anh dai như đĩa, anh lịch sự cũng chẳng buồn nói thêm nói bớt câu nào.

Đêm ấy, tàu anh đi gặp tai nạn.

Hôm đó trời mưa lâm râm, bác lái không cẩn thận đâm trúng người qua đường, hại cho hoãn chuyến đi mất mấy ngày, bà con trên bến ai cũng hoang mang hết cả. Nghe đâu mấy toa tàu đầu bị hư hỏng nhẹ, chung quy chẳng đáng là bao. Nhưng cũng vì thế mà ngày lại thêm lê thê, anh sợ. Tết sắp tới nơi rồi, anh không về, Quốc của anh sẽ lo..

C22 : Đổi hờn

Đợi chờ biết mấy nhớ nhung

Trễ tàu quá độ nửa ngày, lúc anh về thì thời khắc giao thừa đã gần chạm ngõ.

Quốc thất thần ngấm gian nhà bé nhỏ lọt thõm giữa những sâu muộn, chung quanh mâm cỗ đầy ắp bánh kẹo thơm lừng. Bữa hai ba em nhớ nhớ quên quên chẳng cúng ông táo thì đành dờn ngày hôm sau. Chắc ông táo giận, khi em rướn người lấy mâm quả trên kệ liền bị té đến tẹo mắt cá. Đau chân tuy chẳng đáng gì, em chỉ thấy chơi vơi mấy lúc.

Sang hơn tuần, Hường chẳng thấy về. Con Than ủ dột ư ư trong hòng, thỉnh thoảng kêu vài tiếng nhớ cậu Hường lắm. Nó dạo này buồn đi hăn, cậu Quốc suốt ngày mơ màng, cậu Hường thì đi đâu mất, bới đất tìm hoài mà không thấy đó ghen.

Ngay khi tiếng pháo đốt chói loà, cả xóm túa ra chúc tết cùng cái cười nói nhộn nhạo cả đêm khuya thanh vắng, tiếng gõ cửa đăm bạc hai tiếng cộc cộc cùng cái bản lề kêu ket két, con than vẫy đuôi sủa mấy cái liền. Quốc thót tim, đôi tai giật giật vội đỏ ửng, lẽ nào là Hường ?

Anh đứng đấy, mái đầu còn lạnh cóng mà đôi môi lại roi rói nụ cười nhìn em say đắm. Cũng phải thôi, hơn tuần trời chẳng gặp còn gì ? Nếu nói nhớ, anh phải nhớ Quốc đến đứt ruột chứ không đùa.

Quốc khóc, từng giọt tí tách nhẹ rớt rơi, chẳng kiềm được cõi lòng đang nức nở.

«Anh về, anh về rồi».. Em nấc, nước mắt trào như mưa thu mà ghen ngào.

«Ừ, anh về với Quốc, anh về với hai đứa mình đây.. Chùi nước mắt đi em, anh ở đây rồi kia mà»... Hường thả chiếc ba lô ôm chặt em trong lòng, Quốc nức nở đầm thềm thụp vào ngực Hường, trách anh sao đi lâu quá, hại Hường hôn lên mi mắt, lên sống mũi chẳng biết bao nhiêu cho vừa.

«Tết đầu tiên có hai đứa, anh với em phải hạnh phúc, nha Hường».

..

Hai đứa vận đồ thiết đãi hoàng, hôm nay mới mừng một, đi thăm ba má trước cái đã. Quốc ngồi đằng sau xe cùng bóng lưng Hường leng keng suốt một đoạn đường dài, miệng lú lú toàn chuyện không đâu. Bóng lưng anh rộng khắp, thoang thoảng mùi vải nhẹ nhàng quần quít trên chóp mũi, tay em bồng siết chặt làm con xe chao đảo.

«Sao lại nghịch, để anh đạp cho an toàn, lỡ em té rồi sao ?»

«Ụa tui ôm có xiu à ghen» , mặt em đỏ au.

«Sao vậy em ?»

«Ôm anh em thích, vậy thôi à».

Quốc tùm tùm, cười toe lộ mười cái răng đều tăm tắp.

«Trời, giòn hoài. Anh phóng đây»..

«Từ từ.. Á.. Chậm thôi anh. Đạp vậy mỗi chân chết».

Tiếng cười cứ vang xa, mấy ông bà trong xóm được dịp tùm năm bảy lại một chỗ tám chuyện, nhưng ai đó vẫn chẳng để tâm.

Khi ngày gần tàn, Hường và Quốc lại cùng bên nhau trên con xe quèn nhẹ đi qua con xóm. Tay em như cũ cầm bịch nước sâm, đôi mắt biết nói của em ánh lên cái ấm áp mà người lớn hơn đang bao bọc. Hường, phía trước đong đưa cơn gió nhẹ lùa bên tóc, trong lòng không ngừng mong

hai đứa rồi cứ mãi như thế này, cánh tay không nhịn được mà cứ đung đưa đung đưa.

«Hường, em muốn bán quán lại. Chớ ở nhà chán lắm, em cũng không muốn cứ ăn bám anh hoài». Quốc rúc vào lòng anh, miệng thở thề.

«Sao lại ăn bám hả em ? Em nói nghe kì quá. Ở nhà em cũng đâu có ở không». Hường xoa đầu em, yêu chiều nói.

«Nhưng em muốn mà anh». Quốc năn nỉ, lại nhìn nhìn anh, hôn chóc lên gò má nhàn nhạt.

«Giờ lương lậu anh cũng long đong quá, ba cọc ba đồng, vốn đâu em mở ?»

«Không cần nhiều đâu. Máy cái ghế với bàn anh không xài đó, mai em lấy ra em sửa lại, tiện hời em qua đây má có dúi cho chút ít tiền, cũng coi như là có cái ăn, anh há».

«Ừ rồi, nhưng để anh phụ em. Không có được nói là sợ phiền anh, mai anh rảnh hai tiết đầu đây, có gì kêu anh dậy sớm anh làm với».

«Hường, cảm ơn anh». Em siết chặt eo Hường, giọng nhẹ tựa mây trời.

«VẬY hôn anh Hường một cái, gọi là trả công đi».

Hường phá lên, chọt tay vào má hồng đào. Quốc bĩu môi nhìn anh ngại ngùng, nhưng cuối cùng vẫn chiều lòng người trai lớn. Đêm tết đầu cũng như những hôm tết sau, dịu dàng êm ả.

Giờ đây đương nửa đêm, sương đã kết tầng trên lá và gió thổi từng đợt xào xạc trên góc xóm quê nghèo, có ngôi sao trời toả sáng lấp lánh, và trên chiếc màn đen đặc quánh, vàng trắng khuyết cong cong lưới liềm như tô điểm thêm cái không khí đẹp đẽ trên nơi chốn yên bình.

C23 : Bậu cửa nắng tràn

Trông năm sau còn được bên nhau, em nhỉ ?

Cảnh quen thuộc sau ba ngày tết vẫn theo lệ, đường phố ngổn ngang bao xác pháo. Vài gốc đa vẫn còn đám người lẻ tẻ đánh bầu cua, người hét lên đầy kinh hãi, kẻ cười hề hề vì thắng to. Ai cũng bảo càng lớn tết càng buồn mà sao em không thấy vậy. Phải chăng, năm nay êm như ru vậy là do em đón tết lần đầu với người em thương ?

Mới sáng sớm ra mà Quốc đã khệ nệ xách cái chồng ghế gỗ ra cái hẻm đầu ngõ ăn hàng cũ. Chốc mới liếc thấy bóng em cùng cậu trai lớn phụ bụng bê đồ ra bày, mấy bà ngoài ấy trẻ môi táo tợn. Bà béo xéo sắc, mở quẹt môi son như muốn phun cả nước miếng.

«Cái gì vầy trời ? Mới mở hàng gặp cô hồn bóng lộn là sao hả thím tư ?» Thím tư, mụ bán chè ngồi chồm hổm ngay góc quẹo, mụ vừa cột bao bóng may thứ xanh đỏ, miệng đưa liên thoắng.

«Ôi thôi bà ơi, kệ cha tụi nó, có liên quan gì tới mình đâu, né né nó ra là được đó mà».

Hưởng âm thầm nhìn Quốc cười vui vẻ, em níu tay áo anh mang đồ tới cái chỗ cũ em từng ngồi bán, may có bà mười que thương tình giữ chỗ mấy tháng trời. Bà nhác thấy em, vội cười hiền, đưa đôi tay run run chỉ chỉ vào chỗ trống, ý nói em vào bán đi.

Nghĩ cũng thương, bà hơn bảy chục, chồng chiến chinh xa quê, xa căn nhà hương hỏa, khói lửa nuốt mất ông hời bà hai sáu, để đâu được hai đứa , một thằng xì ke, một đứa lên tỉnh biệt tăm biệt tích chẳng thấy về, bà từ đó sốc nặng mà trở câm. Bà mười do cái dáng gầy gò nhấp nhô tuổi xế chiều ấy nên cả làng ai cũng gọi là bà mười que. Quốc thương bà lắm, vì bà làm ăn đường hoàng, gánh xôi bà bán thì cứ lịt tịt khách, em mấy bữa bán được hủ tiếu cũng hay đưa vài đồng cho bà lấy thảo. Hai bà cháu cứ vậy mà hoà hợp làm ăn ở đầu ngõ hàng huyện mãi tới bây giờ. Em nắm tay bà hỏi han, cái điệu bộ loắt choắt làm hai người cũng phải bật cười to.

«Con bán lại rồi nè. Bà nhớ con không bà ?» Bà liên cười lộ cả hàm răng ố vàng đầy hiền hậu. Ngón trở nhăn nheo chỉ vào Hường, ú ớ thắc mắc.

«Dạ, đây là bạn con, anh tên Hường, bà nhớ không ? Anh hay ăn hủ tiếu gánh con đó».

Bà a a vài tiếng rồi gật gật đầu, tỏ vẻ là đã nhớ mang máng ra cậu giáo trước mặt đây đã là ai. Hường nhìn nhìn đồng hồ rồi vỗ vai Quốc, em gật đầu rồi bắc bình nước, kê cái kê đựng bánh trái cùng mấy ly nước nhựa em vừa rửa đặt lên mấy cái ghế để kê ngồi đợi.

Thế nhưng cả buổi trời chẳng có ai để ý hàng nước của em cả, họ toàn bước vào gánh đồ của mấy bà bán khác. Em nghĩ mới sáng hôm, ai cũng đi làm nên ít người lai vãng, thôi thì ráng đợi tới xế bóng người ta hết giờ hành chánh rồi cũng ra ngồi xơi mấy cốc nước.

Nhưng sự đời chẳng như em nghĩ. Đến chiều, khi dòng người túa ra từ mọi nẻo, vẫn chẳng có ai uống dùm em một cốc nước nào. Gương mặt em lả đi vì mệt, bỗng có một giọng trầm thấp phả vào tai em, túi nước sâm chiều chiều anh mua phà lạnh đôi gò má.

«Quốc của anh, bán buôn như thế nào rồi ?» Vành mắt em chớp chớp, túi thân sụt sùi.

«Hong ai vô uống nước gì hết trơn. Mới dọn hàng mà sao ế quá, lỗi ai chịu cho nổi ?»

Bà mười que nghe tiếng Quốc khóc vội chạy qua xoa đầu cậu nhỏ, miệng a a liên hồi, đừng khóc, cháu ơi. Hường rung rung, Quốc của anh không có bị người ta xa lánh lắm đâu..

Lúc vừa về tới nhà, Hường ôm chầm lấy Quốc, hương tóc em bay rơi cả vào tim anh, run rẩy, quặn thắt.

«Em ơi, đừng có đi bán nữa. Anh biết hết, anh biết hết. Người ta tiếng ra tiếng vào, sao anh nhịn cho bằng được ?»

«Em không sao mà»... Hường siết đôi vai em thật chặt đến độ khiến em run lẩy bẩy. Anh chạm nhẹ đôi môi thô ráp lên đôi hàng mi như xoa dịu tâm hồn em đang đau đớn.

«Thôi, ở nhà với anh. Sau này anh cố, xin ba mẹ huỷ hôn với cô...»

Nói tới đây biết đã lỡ lời, người trai lớn im bật, đôi tay vẫn không ngừng vuốt ve lưng em. Cậu bán hủ tiếu ngơ ngác gỡ tay Hường, giọng thắc mắc.

«Anh Hường nói vậy là sao, huỷ hôn, cô nào ?» «Anh Hường !»

«Anh...»

Quốc nhỏ cười, mắt đượm buồn. Giận thiệt, có hôn có buồn cách mấy cũng không thể nào khiến Quốc hết thương người đàn ông đã cùng em trải qua những ngày khốn khó. Khoé mi đỏ au lại càng ướm át, nấc nghẹn hoà cùng tiếng gió lay lay lạnh buốt cả xương da, và cả tấm lòng đầy giông bão của hai cậu chàng trước thời khắc giông tố, chính là lúc này.

«Anh nói thiệt cho em nghe, có chuyện gì vậy anh ?»- Vậy là anh đừng có nói, là chuyện mà mấy bữa nay em nơm nớp lỡ thành sự thật sao ?

«Ồ, anh.. Anh chẳng biết, nhưng anh không thương gì cô gái đó cả. Chỉ là anh bị ép cưới thôi. Anh thương Quốc của anh mà».

C24 : Khung trời

Anh đi đi, đừng quay đầu lại

«Anh nói đi, Hường, đừng có dối em».

Ngọn đèn dầu yếu nhót như lũng lảng bên song cửa sắt rỉ nâu đỏ, cậu trai nhỏ mắt ráo hoảnh, nói nhỏ nhẹ hết mực. Hường chẳng còn cách nào khác nữa, đành phải nói ra mấy lời phũ phàng. Rằng anh sắp lấy vợ, anh lấy vợ vào năm sau. Quốc nghe anh nói chẳng sót một lời, em không khóc, chắc vì chẳng còn giọt lệ nào để rơi thêm nữa. Em cười nhàn nhạt, ánh mắt đau khổ khắc ghi rõ rệt, cái ảm áp mà vòng tay Hường đang gi chắt lấy mình em như tan cả vào màn đêm đặc quánh.

Trêu ngươi.

Cả đêm Hường ôm em, hôn lên từng tác da thịt ở cái cằm cổ, ở làn tóc nhẹ mùi bồ kết, vậy mà Quốc vẫn chẳng xoay lưng lại nhìn anh một lần nào. Chẳng phải vì em giận, mà vì em đang bị cuốn vào những suy nghĩ thật riêng. Chắc có lẽ, đây là lần sau cuối..

Tình dậy từ hồi sáng mà chẳng là sáng, em vò vò mái tóc bết thấm dầm nước mắt, nhẹ nhàng gạt đi những giọt nước mắt đã kết khô trên đôi mắt sưng đỏ, em nhẹ nhàng đặt trên gương mặt người trai em thương một nụ hôn phớt trên má. Nụ hôn cuối cùng.

«Quốc, em đâu rồi ?»

Ngoài sân vườn, cậu giáo trẻ độc chiếc áo vải mỏng manh cùng cái quần nái đen hót hải chạy ra ngoài ngay khi vừa mới dậy. Cảnh tượng vẫn an yên mà im lìm đến đáng sợ. Chẳng còn cái mùi thơm nhạt của cháo trắng, cũng chẳng còn cái hôn dịu nhẹ vào sương mai. Quốc đi chẳng để lại gì, thứ em để lại, là chái bếp cô quạnh, là tủ sách đóng dấu bụi mờ, là phòng không chiếc bóng, là cả khoảng vắng cho lòng anh thêm nhức nhối. Và hơn cả, từng chiều tan trường có em đợi chờ nay chẳng thấy đâu. Mất đi rồi, còn gì mà để tiếc nuôi Quốc ơi ? Hường bình tĩnh tạt ngang nhà em trong bộ dạng

nhếch nhác đến cùng. Ông Điền làm rầy từ tờ mờ còn bà Điền ngồi trước sân may lại cái áo hoa vừa đứt nút.

Thấy bóng dáng anh chạy vô, bà thoáng nheo mắt rồi bỏ cái rổ áo, chậm chậm đi tới. «Có chuyện gì không cháu ?»

Bà chưa bao giờ nhìn thấy Hưởng hớt hải đến vậy, trong lòng bà tự dưng thấy lo lo. Chưa kịp để Hưởng nói lời nào, bà hỏi.

«Quốc đâu con ?»

Thịch.

Anh ngã khụy xuống nền đất ẩm, bùn và cả mùi đất hất tung đến nhầy nhụa vào cả mình anh, anh quần quai trong đau đớn.

«Quốc đi đâu rồi bác ơi ? Cháu tìm em mà không thấy»..

«Con biết vì sao nó đi mà»..

«Con..»

Gương mặt dãi dầu gió sương nheo lại, bà Điền thở dài thườn thượt, giọng người phụ nữ lại càng buồn rười rượi, lần đầu tiên mà bà nói nhiều như vậy trong đời, hơn cả khi bà khuyên ngăn ông Điền cho Quốc với Hưởng ở chung.

«Nó đi rồi nó về, Quốc cũng không yếu đuối tới mức không biết tự lo cho nó. Chắc nó nghỉ lại mà đi tiếp một bước nữa thì sao ?»

«Sao bác lại nói vậy ? Con thương Quốc lắm cơ» anh nghẹn giọng.

Bà Điền cũng có vui vẻ gì khi thằng con trai còn lại mà bà nuôi nặng giờ lại đau khổ vì tình mà bỏ đi biệt xứ đâu. Tay bà run run móc trong tay bức thư dậm từng đường nét yếu ớt đã bị nhoè vì nước mắt ai.

«Có thể Hưởng với con bác không có duyên tới vậy, bởi con sắp có vợ thì con theo ý ba má con đi, chứ bác thấy hai đứa bây mà tới với nhau, sợ ba má bây một mà sợ miệng lưỡi mười. Không có phận thì thôi mình chấp nhận đi con. Bác cũng phải cảm ơn con đã ở bên thằng nhỏ, dù hai đứa mới sống với nhau có mấy tháng mà Quốc của bác nó vui lên nhiều, nó biên trong bức thư, nó nói nó còn vương vấn con lắm, chưa bao giờ thằng nhỏ nó hết thương con. Nhưng Hưởng, nó không có muốn con bị liên lụy thêm nữa. Ở đây bao lâu thì ở rồi về cưới vợ, nghe con».

Ngay vào thời khắc dầu sôi lửa bỏng ấy, một giọt, hai giọt chậm chậm rơi. Mưa trên khoé mắt, hay mưa từ khoảng trời thiếu vắng chính Quốc, anh cũng không màng. Người đàn bà tảo tần cũng bật khóc mà ôm anh, cả hai dì cháu ôm nhau lọt vào tầm mắt của ông Điền, thê lương đến độ chính trái tim rắn rỏi mềm rã ra, tiếng thét gào trên đôi vai những người khốn khổ, người vì hiếu, kẻ vì tình..

C25 : Mâm trầu năm nào anh hện

Thời thì đành lỡ hện, lỡ thời, dở dang cả một đời son sắt

Hà Nội đón Quốc bằng cái lạnh xé da cắt thịt. Nhìn em lúc mới tới phố huyện với độc chiếc áo thun sờn vai, trên ngực lại càng lộ rõ miếng vải thêu đề vôi vàng, co ro vì rét và đói. Mấy ông bác già mỗi chiều ngồi đánh cờ lại thấy thằng nhỏ gầy trơ ra lặng lẽ ngồi bơ vơ mà thương, người góp cho em chút gạo, người bừa biếu miếng bánh ẩm lòng giữa đêm đông. May trong lúc khốn khó, chị Hoa - vốn là chủ tiệm hủ tiếu đang thiếu chân khách nhận vào làm, phần vì thương cho phận Quốc, phần thấy Quốc cũng từng bán hủ tiếu như chị nên cũng muốn có người đỡ đần, quán chị vốn cũng kha khá khách quen, đa số là dân lao động, lâu lâu có vài ông tây hiếu kì tới ăn thử.

Suốt nửa năm ròng lưu lạc xứ bắc đã răn ròi thêm cho cái thân hình cò hương yếu nhơ nhớt của cậu trai nhỏ đất phương nam. Dân ở phố huyện cũng dần quen với thằng Quốc chạy quán hủ tiếu ở xóm hạ hồi, cái nghề mà em từng làm mấy năm ròng để bươn chải cho ba má. Ai cũng quý Quốc bởi em chăm chỉ ngoan ngoãn lắm, tội một nỗi ở một mình một bóng trong cái chòi con xập xệ mà người ta thương tình mà dựng cho. Nơi em ở là xóm hạ hồi an yên nhất huyện hồi đó. Duy chỉ có một điều chẳng bao giờ thay đổi, đó là mỗi khi chị chủ thấy thương thương ngồi tâm sự mấy câu, hể mà hỏi tới em ở đâu là Quốc lại cứ buồn buồn, ánh nhìn lại càng xa xăm hơn tất thấy.

Em nhớ Hưởng, em nhớ ba má em. Nhưng em chẳng về được, em sợ Hưởng, em sợ ba má, em sợ cái nhìn khinh rẻ của mấy bà ở chợ, em không thể ngăn nỗi cơn đau khi nghĩ về Hưởng, vì Hưởng bảo ba má sắp đặt vợ cho anh cả rồi. Em biết em là thằng đực rựa như người ta bảo, em chẳng có quyền hành gì mà bắt Hưởng phải thương em suốt kiếp đâu.

Bình thường sau mấy lúc chạy bàn cho khách, Quốc ngồi nghỉ xả hơi nửa canh giờ, em chạy tới chỗ bà bán nước chè quen thuộc đối diện con đường rồi quen tay lấy cái ghế con con rồi ngồi uống, sau có khách lại chạy vô làm. Sáu tháng rồi, cứ hoài như vậy, riết rồi quen.

Hôm nay tiệm vắng khách quá chừng trời chẳng hiểu nổi, tiệm hủ tiếu chị Hoa bán thường đắt, hôm mưa thì thừa thớt hơn nhưng lại chẳng bao giờ vắng tanh như thế. Quốc gõ đôi dép tông trên nền đất, mỗi thở phì phò thở tưởng trề làm ai dè đâu chị Hoa phẩy cái tay, bảo hôm nay chỗ mình nghỉ. Quốc đờ mắt hỏi chị chuyện gì mà sao nghỉ, không có phải lễ lộc hay chị bận việc gì, nghỉ rồi sao em có miếng ăn. Thấy Quốc meo máo không ra hơi, chị Hoa thở dài. Miệng chị chép vài tiếng vội.

«Nghe đâu cậu con ông chủ tịch huyện cưới vợ, linh đình khắp cả tỉnh ấy, hôm nay tân hôn, mà vợ của cậu ta cũng không có vừa, người ta bảo cô Ngọc tài sắc vẹn toàn lắm đấy, cha là chủ cái xưởng gỗ to nhất nhì cái huyện này. Mà cái xóm này lạ lắm, hễ có chuyện là chạy tuốt đi xem, mà hễ đi xem là vắng khách. Đấy ! Nói chung là hôm nay hai chị em mình đối rồi đây».

Quốc ngồi đó mà trầm trồ khen, trong lòng thầm nghĩ hợp cả đôi đường như vậy cưới nhau là phải, nhưng con người mà, ai mà chẳng tò mò. Em có gặp cô Ngọc vài lần trên phố rồi, nhưng mà cậu gì đó thì em vẫn chưa thấy bao giờ. Nghĩ đến đấy em lại lay lay tay chị Hoa.

«Ừa chị ơi, cậu con ông chủ tịch huyện là ai vậy, em chưa thấy bao giờ hết á».

«À, cậu đó nghe nói đâu làm việc trong nam, chắc hợp chỗ nên không chịu ra đây nữa, mãi hơn năm chưa về, cậu tên thái hạnh. Ở cái xóm này cô nào cũng thích, sát gái thật đấy».

Chị cười chúm chím lộ hai cái má lúm duyên thiệt duyên. Quốc thấy nét e ngại trên gương mặt chị, thoáng có chút bối rối.

«Nhưng chị có chồng rồi mà ?» «Ôi chao ôi, cái ông cục súc ấy mà chồng với con cái gì, suốt ngày chúi mũi sửa xe trông đến ngán ấy»

Chị trề môi chê mãi, nhưng ai để ý sẽ thấy ý cười trong đôi mắt cô chủ mới vừa tròn ba mươi, như là vài tia hạnh phúc nhỏ bé len lỏi trong lòng chị. Quốc lại nhìn gương mặt của chị, lòng thầm buồn.

«Chị nói sao chứ em thấy anh thương chị gì đâu, mấy bữa quán mình bị mưa dột ướt mem có anh chạy tới mang áo mưa cho chị, đưa cơm cho chị, ganh tỵ ghê».

«Thì mày kiếm cô bé nào đi, than cái gì».

«Chị»..

«À, chị quên, thôi, giờ cũng rảnh, ông chồng chị thì tới chỗ sửa rồi, đi xem đám cưới với chị đi, nghe nói long trọng lắm, ai cũng tới xem cả».

Chị Hoa biết mình lỗ miệng, Quốc không muốn ai nhắc đến chuyện yêu đương bao giờ. Chị nghĩ chắc em còn vắn vơ người yêu cũ, cô nào mà làm em buồn thế nhỉ, nhưng không lâu sau đó chị cũng kéo thằng nhỏ đang xì mặt đứng dậy mà hướng đến nơi đoàn xe rước dâu nhộn nhịp hoa kèn.

Pháo hoa rợp trời đỏ, xác từng mảnh vụn rải rác đi đùng với hàng xe đời mới hướng đến viên trang đồ sộ, trời quang thoảng vài đám mây nhẹ trôi lơ lửng cùng vài cánh chim bay theo đàn. Dưới này, một đoàn xe hoa chạy bím bíp trên phố huyện. Người người đứng trông ra cảnh anh hanh với bộ vest đen bằng thứ vải tốn tiền ngồi trong con xe camry đời mới nhất. Bà con ra đứng tùm thành dòng thành đồng ngược nhìn, có ông thèm thuồng, có bà rõ dãi, trong con phố này hiếm ai mà tậu được con xê sang trọng và xịn đến như vậy. Mấy đứa nhỏ ngo ngác nhìn, tay vơi với đoàn xe đính hoa cùng quan viên đi sau lễ phục vận tươm tất. Quốc suýt nữa bị lạc trong đám đông, tính hiếu kì bộc phát nói to.

«Chị ơi, anh hanh là ai vậy ? Nhiều xe em quá nhìn hông ra».

Lúc này hai chị em bị giăng co trong đám người lúc nhúc, mãi một lúc mới tìm được chỗ đắc địa mà đứng trông ra mấy chiếc xe. Chị chỉ tay vào Hương, bởi đám đông quá ồn ào mà hét.

«Cậu hạnh کیا em. Chú rề đó».

Ngay tại thời khắc tia nhìn của em chạm vào người đàn ông lịch lãm không một nụ cười ấy, Quốc ước em đã nhìn lầm. Sao mà giống nhau đến kì lạ.

C26 : Người ơi người ở đừng về

Có phải duyên nhau thì thăm lại,
Đừng xanh như lá, bạc như vôi

-Hồ xuân hương-

Đã những hai lần em chứng kiến cảnh người em thương đến rút lòng đi theo chốn phương trời không còn em nữa, duy lần này Hưởng lại làm em đau gấp vạn lần. Em cố gắng hỏi lại chị Hoa, anh ta có phải là tại Hưởng không, chị liền bùm miệng em lại, tại Hưởng vốn là một cái tên mà chỉ có người thân cận mới gọi anh được, em không tin nổi, vậy hoá ra trước giờ..

Em chỉ muốn chị bảo là chị lầm, là không phải, nhưng hồi ôi khi cái gậy đầu lia lịa của chị cũng đã đủ làm cõi lòng em tan nát. Hưởng của em, là Hưởng đúng không ?

Hưởng ơi..

Chàng rể bất đắc dĩ trong con xé hộp cũng đâu vui vẻ gì, bộ com-plê khó mặc gần chết, đã thế còn phải để thứ tóc gấp nếp thật quá kiểu cách với con người giản đơn như anh. Chém chết cha ba cái thứ «môn đăng hộ đối» ấy đi, anh ngồi lằm bằm, bỗng chột tiếng tăng hắng từ ông mẫn lát hồi vang lên.

«Cậu Hưởng này, à không... Cậu hanh».

«Bác cứ gọi con như thường đi ạ, dù sao con cũng đã quen rồi».

«Hưởng, ta bảo này, cháu đừng vì gia môn mà đi theo lối mòn, ta biết cháu đã thương một người khác, thế nhưng hôn lễ này là chuyện hệ trọng, đó là cả một cuộc đời phía trước đấy, rồi cháu sẽ vui vẻ thật sự chứ ?»

«Cháu sẽ cố».

Anh đáp lại một cách gọn gàng, giọng như có như không vô âm vô hướng. Ông miễn nhìn qua nét mặt không mấy vui vẻ của cậu chủ, đôi tay tứ tuần tuổi của ông nhú nhẹ trên vầng trán đầy vết chân chim. Hơn ai hết, đã cùng Hưởng qua bao năm tháng thiếu niên, nhìn thấy anh trưởng thành và yêu đương vài bạn, ông biết chuyện hôn sự cũng chỉ là một sớm một chiều, tất thấy cũng chỉ là vài thừa che mắt thánh mà thôi.

Có thật sự là anh muốn chuyện sẽ xảy ra như thế này không, dẫu gì Quốc cũng đã đi xa, bao tháng ngày giường không chiếc bóng anh cũng quen lối, tự dưng bây giờ lại chứa chấp thêm một kẻ khác mà không phải Quốc. Thật không quen.

Rùng mình một cái, con xe anh chột nghiêng bánh ken két trên mặt đường, để lại trên ấy vết hằn đen bóng còn vương mùi khói. Ông miễn chưa kịp hoảng hồn đã bị giọng nói khó chịu của bà Kim từ con xe phía sau dội ngược vào tai.

«Đứa nào làm dừng xe của nhà bà đấy ? Có biết giờ này mà chưa đến nhà đảng gái là thất lễ không. Cậu kia, xe nhà tôi nhớ mà hư cậu tính sao ?»

Ông miễn cùng anh vội chạy ra xem sự tình liền nhìn thấy một cậu trai nhà quê, đôi mắt đen láy nhìn trân trân vào chú rể, tay em run lẩy bẩy, môi lắp bắp tựa như đã lâu không gặp. Ngài quản gia liền chú ý, song lại mơ hồ, ngay cả con người tình cảm như ông nếu gặp lại chí cốt cũng sẽ không đến mức cảm động đến thế.

«Hưởng».

Cả đám đông vốn đã chẳng yên lặng nay lại càng nhốn nháo gấp bội phần. Cái thằng nhà quê mặc cái áo thun đã ngả màu xám ngoét kia là ai mà dám gọi tên cậu hanh thân thiết như thế, hay là giả điên để ăn vạ à.

Người nhăn nhó, kẻ nhúu mày, chị Hoa ngơ ra một hồi. Quốc đứng đấy, nước mắt lưng tròng, mà người trước mặt cũng chẳng kìm nén nổi cơn nhớ nhung đến gào thét. Anh tự hỏi sao em của anh lại gầy đến thế, lại yếu ớt như thế, lại bị khinh khi như thế, vậy mà vẫn ngoan cố bỏ đi, hờn quá sức mà.

«Quốc, Quốc của anh»..

Cả góc phố bỗng chốc im bật, tất cả đổ dồn vào người đàn ông sắp thành tân lang nhà người ta nay lại đáp trả thân thiết với một kẻ khác, đã thế lại còn là một thằng oắt con không rõ lai lịch. Mọi người ai cũng có chút khó hiểu.

«Hường, em»...

Chính Quốc ngẩn ngại nhìn đám đông nhiều nhưng trước mắt. Môi cười chưa kịp nở rộ thì bỗng hai ông cảnh sát viên chạy sát lại gần, bảo em làm mất trật tự khu phố mà gô cổ em dắt đi mất, anh mím môi, vậy một mớ người lúc nhúc kia sao các người không tóm đầu đi, Hường chậm chậm đi lại chào hỏi một phen, đôi vai bỗng chốc run lên từng đợt.

«Chào các anh, phiền các anh có thể thả người ra được không ? Dù gì chúng tôi cũng không có ai bị thương, mấy anh làm ăn thế thiệt dân ta quá !»

Gã cảnh sát tự xưng tên, chòm râu lồm chồm không cắt tỉa làm anh có chút không ưng mắt, gã ta hất mặt.

«Anh bảo mẹ anh, tôi sẽ thả».

Người trai cũng không vừa, anh im lặng chạy đến chỗ ông miễn quản gia, lát sau quay lại cầm xấp tiền xanh đỏ gói trong túi giấy báo còn mới toanh vội dúi vào túi thằng gã, ở ngoài còn có dòng chữ «kính biểu» rõ ràng.

«Chút đỉnh như này thì phải làm sao chú cảnh sát ?»

Viên cảnh sát đê hèn lại khanh khách, hấn nháy mắt với tên đồng nghiệp, tay thả Quốc đi rồi biến mất trên con xe tuần tra.

«Không có lần sau đâu nhé cái thằng nhà quê, lo mà cảm ơn cậu ầm ầm tiền kia đi !»

«Hưởng.. À.. Tôi không nên gọi cậu như thế.. Cậu thái...hanh».

Quốc vẫn tự nhận thức được em đang đứng ở đâu trong cái xã hội này, chỉ là em chẳng ngờ ngày tái ngộ lại như hiện tại. Đau lòng, bẽ bàng, hạnh phúc, đắng cay.

«Anh đi đi, người ta còn chờ».

Hưởng nghiêng môi, muốn chạy đến ôm em vào lòng.

«Anh không muốn».

«Em vẫn ở đây chứ có đi đâu đâu mà anh lo, em có việc rồi, cũng có nhà nữa, chị chủ em cũng tốt tính, tháng nào em cũng gửi tiền về cho ba má hết, Hưởng thấy không, à, cậu hanh thấy không, tôi vẫn sống rất tốt mà».

Em nhìn anh, đôi con ngươi dao động, lấp lánh tựa hồ thu. Anh liền vội bước đến muốn cầm lấy đôi tay em, bỗng từ đâu bà Kim đi đến ôn tồn bảo.

«Cậu kia, lúc nãy là tôi hơi quá lời, có vẻ như cậu quen với con tôi hồi nó ở dưới Cần Thơ nhì ? Hay cậu mới dưới quê lên học đòi làm sang, không có tiền nên muốn kiếm chác từ nó ?»

Phu nhân liếc nhìn từ trên xuống, nhìn qua mái tóc rối bời, nhìn vào đôi tay còn in hằn dấu vết của tên cảnh sát man rợ, cười khế.

«Nhưng tiếc quá, hôm nay nhà tôi có chuyện vui, cậu cầm tạm coi như làm quen, với đừng có xin tiền con trai tôi ngay hôm nay vậy chứ».

Bà ngoái đầu ra lệnh Hường, anh nhúu mày không ưng, sau đó bảo bà chờ anh một lát. Anh giảo vội rút cây bút mới viết đang dở biên vào tay Quốc, từng nét chữ đậm tô trên da tay làm em hơi nhộn nhạo.

«Nhớ đó, nhà anh ở chỗ này, nhớ anh thì tới mà thăm, nha em».

«Em...»

Quốc nhẹ nhẹ quệt đôi hàng mi hoe đỏ, trán rịn lấm tẩm mấy giọt mồ hôi vì nóng. Hường vội nắm chặt tay em, thăm thì : «hứa, nhớ thăm anh».

«Làm cái gì mà lâu quá vậy ?»

Mụ già vương giả ấy khó chịu, dường như có điều gì mờ ám giữa hai người trai này mà bà lại không biết. Sao cái nhìn của thằng con ruột bà lại âm thầm quyền uy đến như thế, tại sao cái thằng cù lần rách rưới kia lại cầm tay con trai bà, bà không hiểu nổi.

Bà kim bọc dọc nhãn mặt rồi kéo tay Hường đi mất. Trước khi khuất dạng, Hường mở miệng mấp máy câu nói mà có lẽ đến sau này là lời già từ cuối.

«Anh yêu em».

Quốc ngẩn ngơ, cho đến khi chị Hoa tìm thấy em, ôm em vào lòng, nước mắt em bao lâu nay lại cứ thế mà thấm ướt đầm đôi vai gầy của chị.

1/9/1990,
Viết cho ngày tình lụi.